

VilaWeb

EL MENSUAL

PROU PEATGES

**Les possibilitats
del mercat del llibre
digital català**

**Google posa en marxa
la competència
de Dropbox**

**De xenofòbia refinada
i de polèmiques
tancades abans d'hora**

pirineu de lleida

m'agrada

compartir

↑
GEGANTS
de PEDRA

FES CHECK-IN

al Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici

www.catalunya.magradacompartir.com - www.lleidatur.cat

VilaWeb^{UI}

Partal, Maresma i Associats

C. Ferlandina, 43

08001 Barcelona

Tel. 93 442 64 39

Editora

Assumpció Maresma

Director

Vicent Partal

Coordinadora de la revista

Montserrat Serra

Cap d'edició

Jem Cabanes

Cap de redacció

Josep Casulleras

Redacció

Martí Crespo

Bel Zaballa

Pere Cardús

Jordi Carreño

Andreu G. Nandín

Opinió

Xavier Montanyà

Marta Rojals

Màrqueting i publicitat

Jaume Prenafeta

Publicitat

Montserrat Calopa

Tecnologia

Francesc Pascual

Maquetació

Jordi Juan

Correcció

Martí Crespo

Fotografia

VilaWeb

Administració

Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal

La ira

És coneguda la fórmula de Roosevelt per a fer funcionar la democràcia. El president que més eleccions ha guanyat de la història dels Estats Units deia que calien aquestes condicions: igualtat d'oportunitat per als joves, feina, seguretat, el final dels privilegis d'uns pocs, la defensa ferotge de les llibertats civils i un bon augment del nivell de vida de la gent. Si el pare del 'New Deal' hagués viscut el mes que hem viscut nosaltres, segurament que seria molt pessimista sobre la situació.

Coincideixen tantes protestes i tants fets que el simple fet d'enumerar-les ja diu prou. Vam viure les manifestacions sindicals més grans del Primer de Maig des de fa molts anys. A Barcelona, a més, la manifestació anticapitalista va congrega una gernació molt més que notable. Els peatges del país foren testimoni d'una campanya de desobediència civil que les autoritats volen aturar com siga, però que no para de prendre cos. I les xarxes socials feien rebotar allò que un piulet definí, segurament que d'una manera molt encartada, com 'la ira global'.

El sentiment d'ira és un grau d'irritació que supera l'enuig o la ràbia i que generalment es tradueix en acció. El Primer de Maig milers de persones de tot el país van traduir en acció la seua ira, en condicions que no eren fàcils i que no convidaven precisament a fer-ho. La dura campanya d'amenaques en el cas de les autopistes o el desproporcionat desplegament policíac, en el cas de la manifestació, eren invitacions a acotar el cap. I tanmateix les mobilitzacions van ésser un èxit.

La raó que ho explica no és sinó la pressió que la població no para de rebre. Fa anys que la política d'austeritat i l'espoliació fiscal ens posen contra les cordes. I la política tradicional sembla que no trobe la manera de resoldre la situació i de tornar-nos a una democràcia a la Roosevelt. La ira era de l'1 de maig positiva, una energia constructiva. Però ningú no sap com pot acabar tot això, si no canvien les coses ben prompte.

Perquè la paciència és justament la virtut que la tradició cristiana oposa a la ira.

Sumari

**Asseu-te a parlar amb nosaltres
del Compte Expansió i hi estarem el temps que
necessitis. Cinquanta anys, per exemple.**

Reuneix-te amb els nostres gestors personals, truca al 902 323 000 o entra a bancsabadell.com/relacions

Compte Expansió de Banc Sabadell

Mail obert

7 **'Despertador'**
per Marta Rojals

9 **'La pesta borbònica!'**
per Xavier Montanyà

Personatges

10 **Pep Guardiola**

11 **Jaume Cabré**

12 **Can Roca**

13 **Aina Moll**

Tecnologia

28 **Google posa en marxa la competència de Dropbox**

30 **Sant Jordi 2.0(12)**

Cultura

32 **De xenofòbia refinada i de polèmiques tancades
abans d'hora**

38 **'Casa Inhòspita', celebrant l'any Dickens**

40 **Avançament editorial
La trampa del desig**

Actualitat

14 **#novullpagar:
la rebel·lió dels peatges**

18 **Declaració de Gelida, el precedent**

20 **La rebel·lió dels peatges arriba al
Parlament**

22 **Les dades**

24 **Les possibilitats del mercat
del llibre digital català**

Les notícies del mes

42 **Abril**

El que passa a VW

64 **La botiga, un espai obert als lectors cada dia**

mentsobertes.uoc.edu/plug

Baixa't l'app de Ments obertes i podràs participar en la competició i votar i comentar les millors idees.

Amb la col·laboració de:

corkscrew
generating entrepreneurs

Universitat Oberta de Catalunya

Una iniciativa de:

Marta Rojals

Despertador

Quin guió, tu: ahir a migdia, quan la culerada ja teníem encarregat el vestit de dol i unes misses a Montserrat, va i ens diuen que 'el cicle' encara respira. I que no solament respira, sinó que és viu del tot. En efecte: quan Guardiola ja havia anunciat al país que plegava, tothom va veure com l'esperit del Barça de les tretze copes es volatilitzava per la finestra de la sala de premsa. Però aleshores, ep!, algú li va clavar un dit a l'etèria espatlla: 'Ei, ei: no tan de pressa, amic.'

Txa-txan: la direcció esportiva tenia un as a la màniga. O més ben dit: tenia un nom que tothom sabia, Tito Vilanova, però, curiosament, a cap especulador d'esports no se li havia acudit. Deu ser allò dels arbres que no et deixen veure el bosc. I així va ser com les corrues periodístiques del 'tinc un contacte que' i 'sé de bona font que' es van quedar amb un pam de nas per les tertúlies de les tertúlies, amén.

En fi, que en aquest país, quan les coses es fan bé, no ens en sabem avenir. És la falta de costum. I, a can Barça, feia tant que el futbolisme es feia bé, que el comiat de Guardiola no es podia concebre d'una altra manera que no fos una tragèdia nacional. És clar. Allò de patir, tan nostre. Però ahir, quan ja serràvem les dents i al final ens van cosir amb anestèsia, ni en això no ens van deixar recrear. Aquí és on es va veure clar que el cicle continuava:

una altra jugada magistral al sac.

La llàstima és que ara que se'n va Guardiola és justament quan els culers en començàvem a aprendre. Si no, on s'és vist el document sense precedents del Camp Nou corejant 'Ser del Barça és el millor que hi ha' després d'una eliminació de Champions precedida per una derrota contra el Madrid? Els seus seguidors gairebé ho teníem. I som tan egoistes que volíem que es quedés per a poder-li-ho demostrar. En la salut i en la malaltia, en la lliga i en la Champions, etcètera, etcètera.

Però, si una cosa hem d'haver après d'en Pep, és que en les dificultats no s'hi valen les excuses: ell ha fet la seua feina, i ara, amb en Tito, ens toca a nosaltres de continuar-la. I per 'nosaltres', que cadascú hi entengui què vulgui. Perquè tot plegat és com aquell acudit d'en Capri sobre el matrimoni, però a l'inrevés: en Pep se'n va, però el seu esperit es queda. O sigui, que, si dilluns ja teníem pensat de llançar el despertador per la finestra, com en l'anunci de la 6/49, ho tenim clar. A matinar toquen, i que sigui per molts anys.

Si dilluns ja teníem pensat de llançar el despertador per la finestra, com en l'anunci de la 6/49, ho tenim clar. A matinar toquen, i que sigui per molts anys.

premi **les talúries**
XVII de teatre
o guió d'espectacle teatral

XXII premi
d'investigació musicològica
emili pujol

XI premi de fotografia
ton sirera

Dotació del premi: 5.000 €

Termini de presentació d'originals: 15 de juny de 2012

Informació

Servei de Difusió Interior
Institut d'Estudis Ilerdencs
Plaça de la Catedral s/n
25002 Lleida
Tel.: 973271500
Fax: 973 274538
difuint@diputaciolleida.cat
www.fpiei.cat

premis
iei 2012

Diputació de Lleida

**INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS**
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Xavier Montanyà

La pesta borbònica

Tradicionalment, els Borbons han protagonitzat episodis històrics molt sanguinaris, sovint silenciats o minimitzats.

Matar i cardar, i no precisament elefants, han estat, de fa segles, les estratègies bàsiques dels Borbons per a mantenir-se en el poder. M'alegra, però també em sorprèn, que tanta gent s'hagi indignat ara amb el rei perquè mata animals, viu com un maharajà a costa nostra, aprofita per fer negocis i defuig la feina quan els seus súbdits pateixen. Ho ha fet sempre, això. I més. Com a digne descendent que és d'una dinastia reial. Anacrònic grup d'éssers que es diuen superiors i que justifiquen el seu poder en la gràcia divina i en la de les armes. I que l'amplien per la via matrimonial, la riquesa i les propietats, tot plegat amb un vernís de corrupció. Però el seu cas encara és més pervers. És el successor elegit per un dictador feixista, autor de crims contra la humanitat amb tendències genocides. Caçar elefants és un joc de nens, per a un Borbó com Juan Carlos.

Algun dia potser sabrem quina va ser la seva implicació en el 23-F, o per què és un cap d'estat exempt de responsabilitat en crims d'estat, com els del GAL. És un cap d'estat irresponsable. Potser perquè va heretar els privilegis del seu pare polític, Franco.

Mentrestant, convé recordar que la seva família, tradicionalment, ha protagonitzat episodis històrics molt sanguinaris, sovint silenciats o minimitzats. Sense anar més lluny, Alfons XIII, el seu avi, va ordenar el primer bombardeig aeri de la història amb bombes químiques contra la població civil. L'estat mai no ha volgut acceptar-ho oficialment, però hi ha proves més que evidents que l'exèrcit espanyol, entre el 1923 i el 1927, va tirar gas mostassa contra els rifencs del nord del Marroc, desobeint la prohibició del Tractat de Versalles (1919). Era la venjança pel desastre d'Annual (1921), en què van morir uns deu mil soldats espanyols. Alfons XIII i els seus generals, incompetents en el camp de batalla, van comprar gas mostassa a francesos i alemanys. El rei, gran partidari del mètode, va fer construir la Fàbrica d'Armes Químiques de la Marañosa, amb l'ajut de tècnics alemanys.

El bombardeig de Xauen va ser el precedent del de Gernika. No obstant això, de Xauen, no se'n sap res. Ni mai ningú no n'ha acceptat la responsabilitat. Allò va ser un genocidi, l'abast del qual, en víctimes i conseqüències, és difícil de documentar perquè

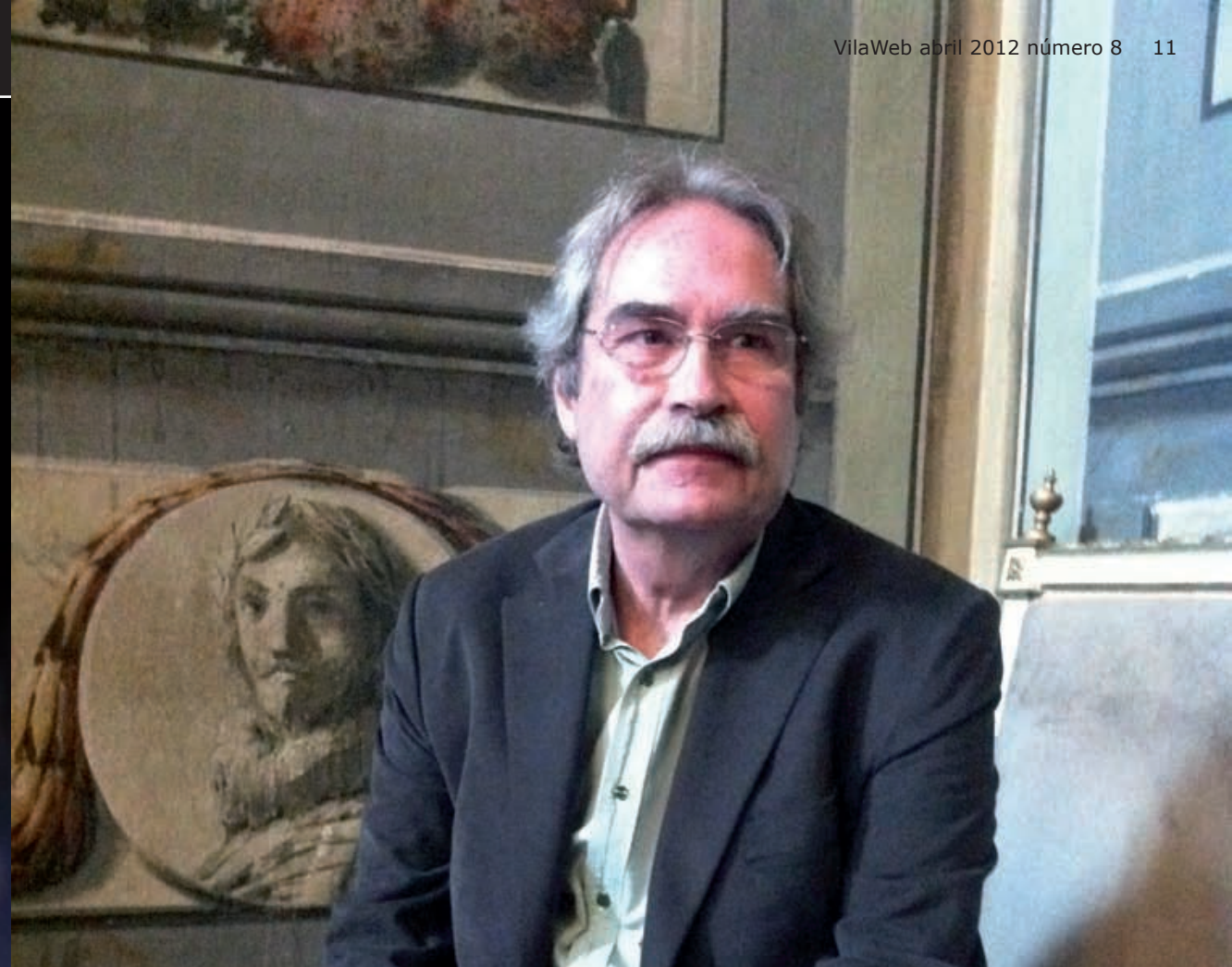
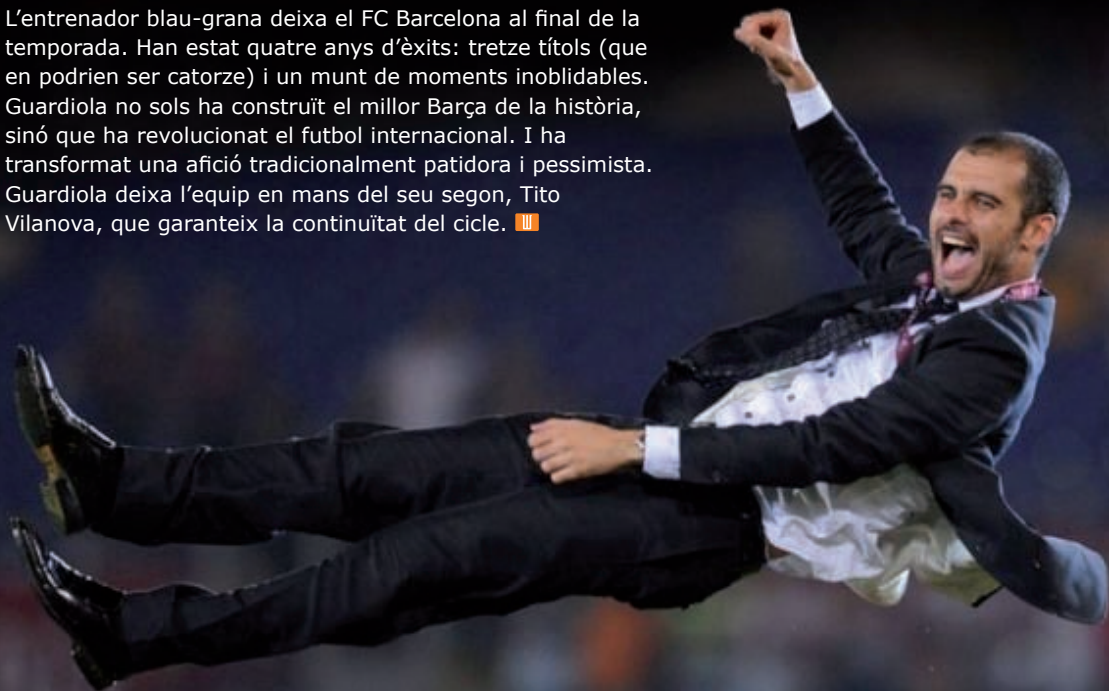
el Marroc
n'impedeix la
investigació.

Els rifencs es van revoltar alhora contra el soldà i contra els espanyols. Segons l'investigador Sebastian Balfour, es van fer servir centenars de milers de quilos de gas mostassa. Entre el 22 i el 23 de juny de 1924 se'n van tirar uns deu mil quilos. Els bombardeigs van ser quasi diaris fins el 1926, quan començaren a ser més puntuals. Us recomano el documental 'Arrhash' (arrhash.com) de Javier Rada i Tarik El Idrissi, d'Alhucemas. De nen, Tarik havia sentit explicar que la gent es moria d'una manera terrible, com les rates. Els cossos supuraven. Si tocaves una pedra et cremaves. Si bevies l'aigua dels rius t'enverinaves. Molts van passar temps tossint i tossint fins a morir. I amb els anys, diuen, s'han multiplicat els casos de càncer en comparació amb les altres regions del Marroc. 'Arrhash' vol dir 'verí', el verí que plovia del cel, la pesta borbònica.

PS: el 2007 ERC va fer una proposició no de llei al Congrés perquè el govern espanyol reconegués els fets i indemnitzés les víctimes, però va ser rebutjada amb els vots del PSOE i del PP.

El talent de Pep Guardiola

L'entrenador blau-grana deixa el FC Barcelona al final de la temporada. Han estat quatre anys d'èxits: tretze títols (que en podrien ser catorze) i un munt de moments inoblidables. Guardiola no sols ha construït el millor Barça de la història, sinó que ha revolucionat el futbol internacional. I ha transformat una afició tradicionalment patidora i pessimista. Guardiola deixa l'equip en mans del seu segon, Tito Vilanova, que garanteix la continuïtat del cicle.

Jaume Cabré

Un fenomen internacional

Des de la Fira del Llibre de Frankfurt de 2007, la importància internacional de l'escriptor Jaume Cabré no ha parat de créixer. Primer amb 'Les veus del Pamano', traduïda a més d'una desena de llengües i que a Alemanya ja ha venut mig milió d'exemplars. I enguany amb 'Jo confesso', que va aparèixer en alemany al desembre i del qual ja s'han venut seixanta mil exemplars. Cabré és un fenomen a Alemanya. No és estrany, doncs, que el 2 de maig, en una visita a Barcelona del president del Parlament Europeu, el socialista alemany Martin Schulz es va trobar mitja hora amb Cabré. Schulz, que havia estat llibreter i és un bon lector, es declara gran admirador de la seva obra, sobre la qual no ha estalviat elogis.

El celler de Can Roca

manté el prestigi internacional

Els germans Joan, Josep i Jordi Roca, artífexs del restaurant gironí el Celler de Can Roca, es mantenen a dalt de tot de la gastronomia mundial. Per segon any consecutiu han aconseguit la segona posició en la llista dels cinquanta millors restaurants del món (The World's 50 Best Restaurants). La revista britànica 'Restaurant', que organitza l'esdeveniment, en destaca la passió per la cuina i l'hospitalitat dels Roca, i el bon humor que posen en les propostes culinàries, com ara servir unes olives caramelitzades penjades d'un bonsai. La revista especialitzada també destaca que els ingredients de la cuina catalana són la columna vertebral del menú. Amb tècniques intel·ligents, els germans Roca proposen una combinació de sabors simples dissenyats per exercitar el paladar i la memòria en comptes de confondre la ment. La intel·ligència al servei d'uns plats deliciosos. ■

Aina Moll

doctora honoris
causa per la UOC

La Universitat Oberta de Catalunya (UOC) ha investit doctora honoris causa Aina Moll. És un reconeixement a la figura d'aquesta filòloga per la seva contribució a la normalització lingüística dels territoris de parla catalana. Aina Moll (Ciutadella, 1930) és filla de Francesc de Borja Moll, amb qui va col·laborar en l'obra del 'Diccionari català-valencià-balear'. El 1953 es va llicenciar en Filosofia i Lletres i va ampliar estudis a París, Estrasburg i Zuric. Membre del Grup Català de Sociolingüística, fou directora general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya del 1980 al 1988. El 1993 va ingressar a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). El 1990 va publicar 'La nostra llengua' (Ed. Moll) i l'any 2004 la biografia 'Francesc B. Moll: la fidelitat tossuda' (Ajuntament de Palma). És Creu de Sant Jordi i Premi Ramon Llull. ■

Andreu G. Nandín

#novullpagar: la rebel·lió als peatges

El 20 de maig s'ha convocat un boicot en massa contra els peatges de les autopistes de tot el país. Des de fa un mes i mig, milers de persones, centenars cada dia, es planten davant els peatges i diuen: 'No vull pagar.'

Des de fa un mes i mig, milers de persones, centenars cada dia, es planten davant dels peatges i diuen: 'No vull pagar.' En poques setmanes les accions puntuals s'han convertit en un moviment que activa la desobediència civil, la desobediència pacífica, com la marxa de la sal de Gandhi, i com unes altres desobediències sonades i populars. I amb aquest gest, que fuig d'una actitud dòcil i poruga, la gent ha deixat d'acceptar que el poder d'alguns és inevitable, que no hi ha res a fer. I ha començat a adonar-se que, un a un, cotxe a cotxe, peatge a peatge, es fa un 'tot' que també és un poder.

Tot va començar el 27 de març quan Josep Casadellà es va filmar arribant a un peatge de la AP-7 i es va negar a pagar: 'Bona nit, no vull pagar. Fins que ells no paguin o tots deixem de pagar, en principi no penso pagar.'

La ministra de Foment espanyola, Ana Pastor, havia anunciat la voluntat del govern espanyol de rescatar les autopistes madrilenyes i finançar aquest rescat allargant les concessions de les autopistes a Catalunya i el País Valencià. Casadellà va penjar el vídeo a YouTube i hi va afegir un text on deia: 'Si només ho faig jo, no passarà res; si ho fem tots, no sabran què fer.' Començava així

la campanya 'No vull pagar'. En menys de dues setmanes, més de seixanta mil persones van veure el vídeo.

Des d'aleshores l'etiqueta de Twitter #novullpagar s'ha anat escampant per la xarxa i la insubmissió als peatges ha arribat també al País Valencià i a les Illes. Dia a dia han aparegut nous vídeos de conductors que han enregistrat el moment en què es negaven a pagar el peatge. Així, sota una etiqueta s'ha donat aixopluc a les accions aïllades de centenars de persones, i a la xarxa s'ha format una campanya organitzada de desobediència civil contra els peatges.

Convocatòries multitudinàries

La campanya #novullpagar va consolidar-se definitivament el Primer de Maig, amb una convocatòria d'insubmissió multitudinària en una quinzena de peatges del país. Poc abans de migdia milers de cotxes ja passaven sense pagar en alguns trams. La iniciativa fou un èxit i nombrosos peatges es van col·lapsar. Abertis, la principal concessionària dels Països Catalans, va parlar de 2.500 conductors que no havien pagat entre les sis del matí i les dues del migdia.

Hi hagué peatges, especialment als que es feien cues importants, on els treballadors de les empreses concessionàries optaren per no apuntar matrícules i deixar passar els conductors que protestaven. El gran seguiment que va tenir la protesta multitudinària ha fet que les plataformes, entitats i partits que hi han donat suport hagin convocat una segona acció d'insubmissió en massa per al 20 de maig, a les dotze del migdia.

El posicionament d'Abertis

Arran dels actes d'insubmissió, Abertis ha donat ordre als seus treballadors d'agafar les dades dels conductors que no paguen, com a mínim de la matrícula del vehicle, i de notificar la denúncia d'impagament al Servei Català de Trànsit. Unes denúncies que seran tramitades, tal com va dir el 2 de maig el conseller de Territori, Lluís Recoder.

Aquesta posició contundent de la concessionària envers la campanya #novullpagar ha tingut lloc després d'uns quants dies en què Abertis va anar canviant el to de les seves declaracions. Des d'amenaçar de combatre la insubmissió amb totes les mesures legals disponibles, a mostrar comprensió amb els conductors, passant pel reconeixement del greuge que pateix el país en matèria de peatges.

El govern es contradia

En pocs dies, el govern català va contradir-se sobre la seva posició respecte a la insubmissió als peatges. El portaveu del govern, Francesc Homs, admetia que l'executiu tenia simpatia per la campanya. Però quatre dies després, i amb la protesta del Primer de Maig a l'horitzó, el govern anunciava en un comunicat que 'per garantir el compliment de la legalitat' sancionaria amb un mínim de cent euros aquells qui es neguessin a pagar peatge.

Per fer-ho, el govern es basa en una llei franquista del 1972, que dóna estatus d'autoritat als responsables de les cabines de peatge i els permet exigir el pagament del peatge i reclamar la identificació dels conductors que s'hi neguin. Ara, la normativa estableix que els treballadors seran tractats 'temporalment' com a autoritat en absència dels agents públics competents, la policia.

L'endemà de l'anunci, ERC, ICV-EUiA i SI van pronunciar-se sobre la campanya i la reacció del govern en forma d'amenaça. Tots ells criticaven la decisió del govern i subratllaven la idoneïtat de la campanya com a mesura de pressió. Deu dies abans, el diputat de SI Uriel Bertran havia retornat al parlament el teletac que tenen tots els parlamentaris i s'havia enregistrat fent insubmissió al peatge de Vilassar de Dalt, on va ser retingut pel personal d'Abertis. Bertran va denunciar la concessionària per retenció il·legal.

Tot plegat ha fet que el conseller Recoder hagi convocat el grup de treball de peatges el 14 de maig per a tractar totes les qüestions relacionades amb la campanya del #novullpagar. El grup és format per tots els partits polítics, les empreses concessionàries d'autopistes, sindicats, cambres de comerç i entitats de la societat civil. La desobediència és més vivia cada dia que passa.

Què pot passar, si no es paga el peatge?

Si et trobes en aquesta situació truca immediatament al 112 o al 088 i comunica la situació perquè els Mossos d'Esquadra t'assisteixin. I si els treballadors de l'autopista et demanen el DNI, nega-t'hi. Tens dret a NO identificar-te davant del personal d'Abertis.

-Pots passar amb el semàfor vermell?

És igual si el senyal lluminós del peatge està en verd o vermell. No és un semàfor, només indica si s'ha pagat el peatge o no

-Per una sanció administrativa

entres a la llista de morosos?

Si tenen les teves dades et demanaran que paguis per via administrativa. Si no pagues, el següent pas és demanar-ho per via civil. En aquest cas, si no paguessis, llavors sí que et podrien posar en la llista de morosos.

-Fins quants cops pots passar? Cada cop que passes et poden denunciar?

Pots passar tants cops com vulguis. Posar una demanda via civil costa entre 150€ i 200€, per reclamar petites quantitats no els hi surt a compte, en canvi

si el deute és important el més probable és que engeguin el procés de reclamació. Tot i així ens reclamarien l'import que hauríem de pagar si abonéssim el peatge, en cap cas ens reclamarien més.

-Poden fer una denuncia conjunta amb tots els que passem dient #novullpagar? I si és així, quines conseqüències puc tenir?

No poden fer-ho, les demandes s'han de posar al domicili del demandat.

(Llegiu la informació completa)

Andreu G. Nandín

'Declaració de Gelida', el precedent

La insubmissió de #novullpagar no és la primera protesta organitzada contra els peatge. El precedent més significatiu és la 'Declaració de Gelida'

El 6 d'octubre de 1998 setze ajuntaments, quatre consells comarcals, les dues associacions municipalistes de Catalunya, tres cambres de comerç i entitats d'uns quants àmbits van fer front comú per reduir i racionalitzar els peatges, amb l'objectiu final d'equiparar la situació de Catalunya, amb moltes vies de pagament, amb la de l'Estat espanyol, on les autopistes configuren gairebé la totalitat de la xarxa viària principal.

que el pacte no comportava mantenir l'equilibri econòmic-financer de la concessió, ni racionalitzar els peatges, reduint i generalitzant el benefici a tota la concessió, i que, per tant, el conveni es podia millorar. La

'Declaració de Gelida' proposava la creació d'un fons de rescat de les autopistes i tornar a negociar amb el Ministeri de Foment les concessions de les autopistes catalanes.

Una lluita agredolça

El Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la proposta de creació d'un fons de transició de peatges. Tanmateix,

el PP la va aturar al Congrés dels Diputats. Va ser aleshores que els signants van passar a l'acció, amb actuacions simbòliques com ara tocar el clàxon, passar pels peatges sense pagar... El gener de 1999, els ajuntaments van plantejar-se fins i tot retirar els comptes que les seves administracions mantenien amb la Caixa, principal accionista d'ACESA, i instar els ciutadans a fer el mateix. Finalment, la iniciativa no va prosperar. La 'Declaració de Gelida' va convocar noves campanyes simbòliques els anys següents, si bé tot plegat no va anar més lluny. L'any 2003 els signants es van reunir per valorar els cinc anys de vida de la declaració. D'una banda, s'havien aconseguit descomptes puntuals, la congelació de tarifes d'alguns peatges i l'eliminació del de la B-30 i la rodalia de Girona i Tarragona. Però, d'una altra banda, lamentaven que l'augment de l'IVA hagués repercutit en les tarifes dels peatges, i que la majoria de vies principals a Catalunya encara fossin de pagament, mentre a Espanya la majoria eren gratuïtes.

#novullpagar, els vídeos

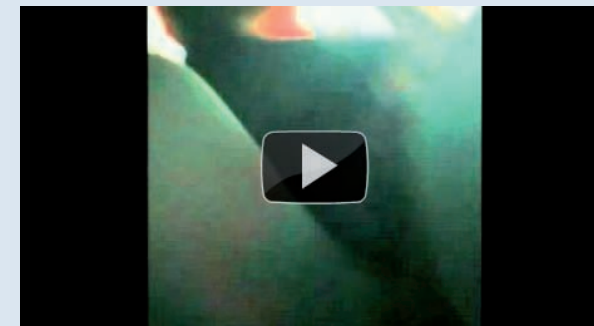
Proposem un recull d'alguns dels vídeos més destacats de la campanya

Josep Casadellà, el conductor que va començar amb aquest vídeo la campanya 'no vull pagar' als peatges.

Pagar a la japonesa, cèntim a cèntim, una altra alternativa contra els peatges.

Un cobrador de peatge amenaça i insulta un conductor que no volia pagar.

Toni Albà: 'President, passi què passi, no pagaré cap multa.'

Josep Casulleras

La rebel·lió remou el parlament

La pressió ciutadana ha fet que el conflicte dels peatges arribés al parlament

Tan sols un mes després d'haver començat a córrer com la pólvora el primer vídeo de #novullpagar a la xarxa, de Josep Casadellà, el debat sobre els peatges se situava de ple com una prioritat en l'agenda política del país i arribava de ple del Parlament de Catalunya. La cambra catalana va acordar d'enviar un altre cop al congrés espanyol una proposició de llei

per establir un fons de rescat dels peatges. Ho van aprovar tots els grups parlamentaris, tret de Solidaritat, que se'n va desmarcar perquè no volia que es donés 'ni un euro més dels contribuents a Abertis-la Caixa'.

Solidaritat va protagonitzar alguns dels moments més tensos en el debat al parlament. Primer, en

la sessió de control al president, quan el diputat Alfons López Tena va demanar a Artur Mas en què es basava per anunciar multes a qui es negués a pagar el peatge. 'No hi pot haver multa per pagar un peatge perquè no hi ha establerta cap falta administrativa en l'ordenament jurídic per no pagar factures d'empreses privades.' I va afegir que el codi de circulació no establia cap multa per no pagar un peatge.

L'article 153 del codi de circulació

Mas li va respondre que el reglament de circulació facultava les sancions per no obeir el senyal de peatges, en l'article 153. Aquest article diu, textualment: 'Prohibició de passar sense aturar-se. Indica el lloc on és obligatòria la detenció per la proximitat, segons la inscripció que contingui, d'un lloc de duana, de policia, de peatge o algun altre, i en què hi pugui haver instal·lats mitjans mecànics de detenció. En tot cas, el conductor no podrà reprendre la marxa fins a haver complert la prescripció que el senyal estableix.' López Tena va recordar que aquest article no parla de no pagar, sinó d'aturar-se en barreres, com les dels peatges, i de no reprendre la marxa mentre el senyal preceptiu així ho indiqui.

Tot amb tot, la pregunta de López Tena va motivar la primera intervenció pública d'Artur Mas des de l'esclat de les protestes

als peatges. Mas va manifestar que les infraestructures viàries sempre s'havien pagat, ja sigui per mitjà de peatges o bé a través d'impostos, i que això volia dir que també les pagaven aquelles persones que no les feien servir. Va dir que no pagar els peatges suposa infringir la llei i va acabar dient: 'El gran tema és el greuge amb la resta de l'estat. No pot ser que es paguin els peatges a Catalunya i a Espanya sigui tot gratuït.'

Contra les concessionàries

López Tena va carregar contra el govern i contra CiU, a qui va acusar de no actuar per la relació amb Abertis i amb el principal accionista, la Caixa. 'Els partits que no impulsaven la mesura de rescat de peatges que va quedar aturada al congrés sí que anaven demanant crèdits un darrere un altre a la Caixa. Quan hi havia caixes tenien l'obligació de publicar quin era el deute amb els partits polítics. I l'últim, de la Caixa, el 2010, eren vint-i-un milions d'euros que confessava tenir com a crèdits vençuts a CiU. Vagin a la propietària d'Abertis a demanar condonacions de crèdits, d'interessos, a demanar tractes de favor, a col·locar ex-consellers de la Generalitat: Francesc Homs, Basáñez, Prenafeta en el consell d'administració d'Abertis. Sí que disparem a l'empresa, perquè no parlem d'una empresa, sinó d'un paràsit.'

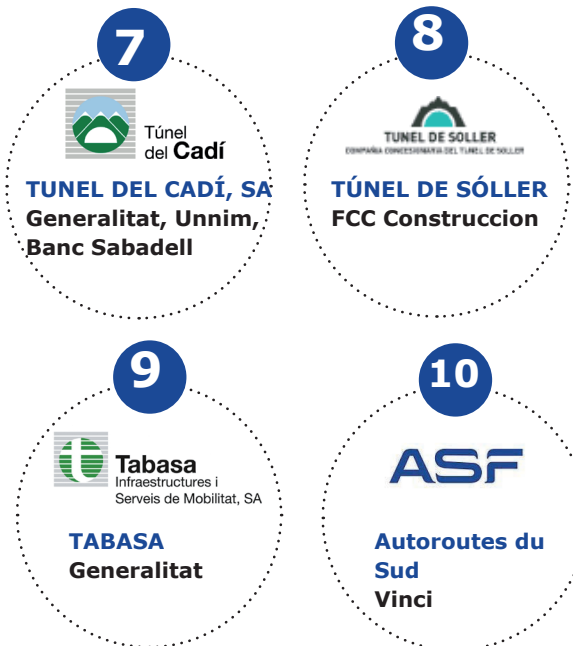
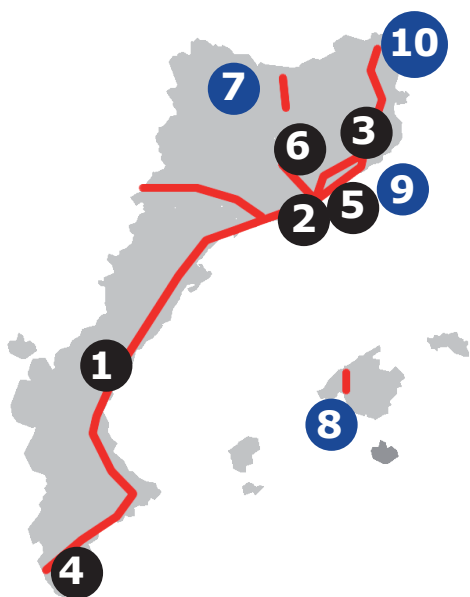
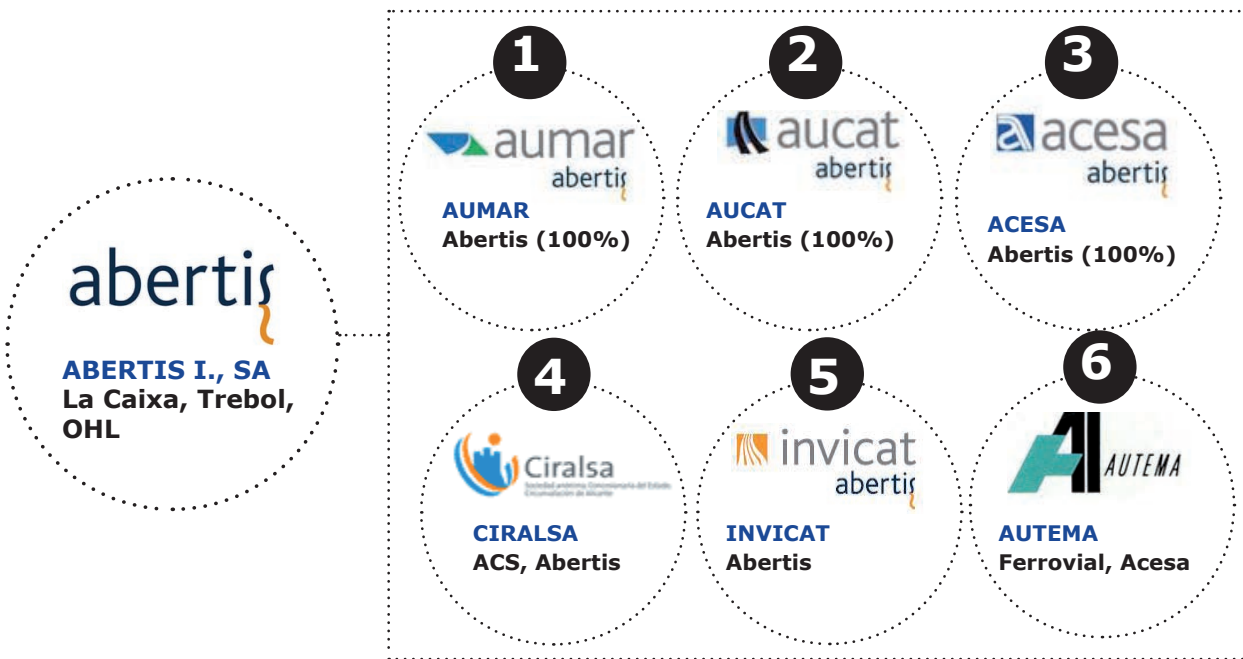
El diputat de CiU Josep Rull va respondre López Tena que si feia aquestes afirmacions anés a la fiscalia i denunciés els governs i CiU. López Tena va dir que ell no havia parlat de la comissió de cap delictes.

Per la seva banda, el diputat d'ERC va recordar que el primer peatge d'aquest país data del 1969 i que ara ja s'han més que amortitzat. El diputat d'ERC Marc Sanglas va dir: 'Des del govern s'ha demanat que no es dispari contra les concessionàries i no ho fem, sinó contra el dèficit d'inversió de l'estat en matèria d'infraestructures a Catalunya, però també es evident que els comptes d'explotació d'aquestes empreses han resultat ben engeixats.' I va afegir: 'No criminalitzem les concessionàries, però tampoc es pot criminalitzar la ciutadania que per fer avinent aquest situació de greuge ha protestat amb la campanya del #no vull pagar.'

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder, va remarcar que les concessionàries no són el problema, 'perquè compleixen el compromís contractual aprovat per governs anteriors'. I va recordar que la Generalitat paga cinquanta milions d'euros a les concessionàries a causa de les bonificacions acordades per governs del passat, com també que el govern espanyol no compleix les bonificacions. ■

A qui paguem els peatges?

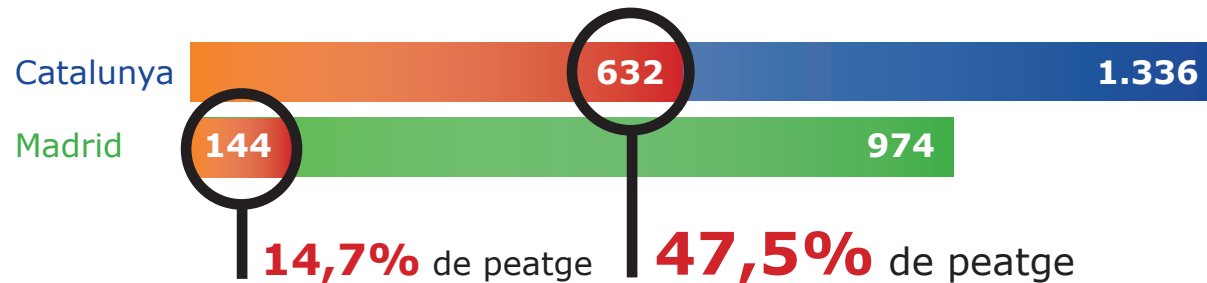
Barcelona-Madrid una relació desigual

El greuge tant al Principat com al País Valencià o Mallorca dels peatges té també una traducció especial amb el conjunt del transport, especialment a Barcelona.

Carreteres d'una calçada (en quilòmetres)

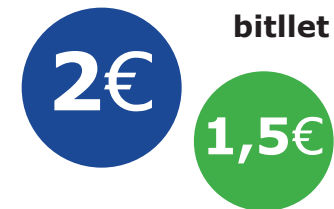
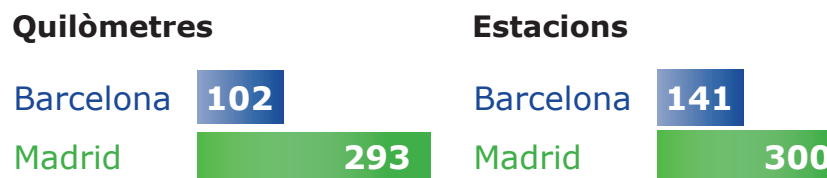
Carreteres de gran capacitat (en quilòmetres)

Vols transoceànics

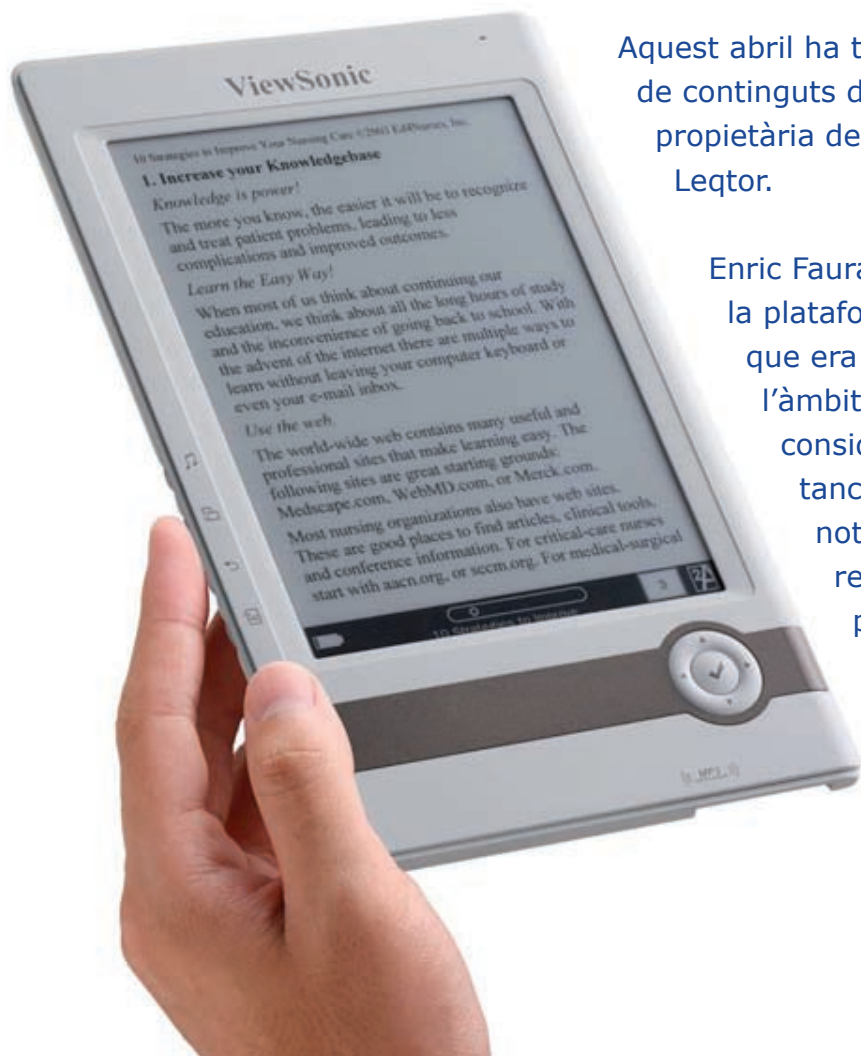

Metro

Montserrat Serra

Les possibilitats del mercat del llibre digital català

Aquest abril ha tancat la distribuïdora de continguts digitals 36L Books, propietària de la llibreria digital Leqtor.

Enric Faura, responsable de la plataforma digital Edi.cat, que era la competència en l'àmbit de l'ebook en català, considera que aquest tancament és una mala notícia i que ha de fer reflexionar sobre les possibilitats del mercat del llibre digital català.

Fotografia promocional de la llibreria digital Leqtor.

Aquest abril ha tancat la distribuïdora de continguts digitals 36L Books, propietària de la llibreria digital Leqtor. El seu conseller delegat, Josep M. Terré, atribueix el concurs de creditors que ha presentat l'empresa a la baixa demandada del mercat, conseqüència de la curta oferta de continguts i de la falta de visibilitat: 'Quan vam néixer el 2009, pensàvem que l'oferta de continguts es desenvoluparia molt més de pressa. En canvi, avui encara és molt petita, pels volts dels 10.000 o 12.000 títols en català i castellà. Nosaltres no tenim el control sobre els continguts. El mercat es mou molt

a poc a poc i en la indústria no hi ha unanimitat en el projecte digital. En els propers anys probablement aquest mercat continuarà estancat i el retorn de beneficis a llarg termini és fins i tot dubtós. Per tot això, els socis no volen continuar invertint-hi.' Lluny queda el desembre del 2009, quan el llavors conseller delegat Ernest Folch i el president de 36L Books, Ferran Soriano, presentaven eufòrics la plataforma que imaginaven capdavantera del mercat digital. L'ambició es va desinflar de seguida i la fallida del projecte ha engrossit la llista d'aventures empresarials de tarannà especulatiu.

'El mercat es mou molt a poc a poc i en la indústria no hi ha unanimitat en el projecte digital', comenta Josep M. Terré, conseller delegat de 36L Books

36L Books era una empresa participada per Abacus, Vicens Vives, Cultura 03 i un grup de petits accionistes (Ferran Soriano, Jordi Viñas, Gustau Navarro) que van fer una inversió inicial de 2,7 milions d'euros. El powerpoint de presentació de 36L Books deia: 'Som un distribuïdor digital, que ha nascut amb l'ambició de ser un referent dins el món del llibre electrònic a Catalunya,

petit, es mou entre les 140.000 i les 150.000 unitats venudes. I nosaltres no tenim el control dels continguts.'

L'altra plataforma digital que treballa bàsicament amb ebooks en català és Edi.cat. Aquesta empresa, la primera d'aquestes característiques que es va crear als Països Catalans, la formen tres socis (Cossetània, Angle i

Pel responsable d'Edi.cat, Enric Faura, les raons van més enllà de l'oferta: 'El procés és lent perquè la gent s'ha gastat els diners en els dispositius. Però ara comença a gastar-se'ls en els continguts.'

Espanya i l'Amèrica Llatina.' Presentaven unes previsions més que ambicioses, que avui s'han demostrat del tot errònies: preveïen que l'any 2010 (passada la campanya de Nadal 2010-2011) s'haurien venut 100.000 llibres digitals; el 2011, 300.000; i el 2012, 900.000.

Res més lluny de la realitat. Avui el llibre digital està per sota de l'1% del mercat editorial. Josep M. Terré evita l'autocrítica en la gestió i considera que van errar en la previsió sobretot per la manca d'oferta. Però això és passar tota la responsabilitat del fracàs a les editorials. Segons Terré: 'Leqtor tenia una bona posició en el mercat, un 19% de 'share' i érem els tercers en vendes després de la Casa del Llibre i de la FNAC. Però el mercat és molt

Bromera) i té un acord amb més d'una desena de petits segells. El responsable d'Edi.cat, Enric Faura, coincideix amb Terré que el llibre digital penetra a poc a poc. Ara, atribueix el fet a raons que van més enllà de l'oferta: 'El procés és lent perquè la gent s'ha gastat els diners en els dispositius. Però ara comença a gastar-se'ls en els continguts.' Faura discrepa de Terré: 'El sector editorial no qüestiona que hi hagi present i futur digital. I des de fa dos anys gairebé totes les novetats surten en digital i en paper. Per tant, aquesta apreciació de Josep M. Terré és molt matisable. Per mi, el veritable problema és que la venda no ha arrencat. I no hi ha un model de negoci definit. No sabem si les vendes s'acabaran fent per descàrrega o per flux continu... Tothom experimenta.'

Tocats per Librandia i Amazon

36L Books no va ser la primera a posicionar-se en l'àmbit de les plataformes digitals que oferien continguts en català. Abans havia nascut Edi.cat. Però mentre Edi.cat aconseguia el favor de les editorials petites, 36L Books va aconseguir un acord d'exclusivitat per un temps determinat amb el Grup 62, el grup editorial més important que té el mercat editorial en català, amb segells com Columna, Proa, Empúries, Edicions 62, Destino... D'aquesta manera, Leqtor va començar a oferir llibres en versió digital d'actualitat molt atractius: el primer volum de la trilogia de Stieg Larsson, les memòries de Jordi Pujol, 'L'últim patriarca' de Najat el Hachmi o bé 'L'última carta de Companys', de Toni Soler. També oferien els títols de la Magrana i més segells.

Tenien una oferta de títols molt atractiva, però amb l'inconvenient que 36L Books només venia un model de lector, que es diu Leqtor, barat però molt poc pràctic en la descàrrega. En aquest sentit, i en els darrers anys, el Kindle d'Amazon ha anat agafant molta força i, sobretot, el món dels suports digitals va començar a canviar amb l'aparició de l'iPad d'Apple als Estats Units l'abril del 2010.

Efectivament, el sector no acabava d'arrencar i l'empresa va quedar molt perjudicada amb l'aparició de Librandia, una plataforma digital de serveis logístics, tècnics, comercials i administratius

participada pels grans grups editorials espanyols (Planeta, Random House Mondadori, Santillana...). Era el juny del 2010 i Leqtor perdia l'exclusivitat dels continguts del Grup 62, que passaven a ser socis de Librandia, una exigència de Planeta (soci del Grup 62).

El febrer del 2011 Ernest Folch abandonava Cultura 03 i també deixava de ser el conseller delegat de 36L Books. Temps després ho faria Ferran Soriano. Només un any han tardat els accionistes que continuaven a 36L Books a tancar aquesta aventura empresarial. Enric Faura: 'La desaparició de Leqtor és una mala notícia i ens ha de fer reflexionar sobre la situació digital del llibre català, sobre les possibilitats del mercat del llibre digital català.' En aquest sentit, recorda que la pirateria, que fa estralls sobre els altres continguts culturals d'internet (diaris, cinema, música...), també ha arribat al llibre. I que només hi ha una manera d'afrontar-ho: 'La societat ha d'acceptar que ha de pagar pels continguts.' Però més enllà d'aquest fet, i enfocant específicament en el camp del llibre, explica: 'En el cas del llibre, s'hi afegeixen més aspectes: s'han venut pocs dispositius encara, perquè falta popularitzar els lectors electrònics. Però la gent s'espera perquè hi ha una guerra per a imposar un model de dispositiu estàndard: Amazon té una bona tecnologia per a imposar un model tancat. Apple també. I llibreries digitals com la Casa del Llibre i la FNAC han reproduït aquest model vertical,

però això complica la vida de l'usuari normal, per la dificultat o la impossibilitat de descarregar els llibres en una plataforma o en una altra. Tenen el mercat captiu. Això complica i desanima els possibles lectors.'

'La desaparició de Leqtor és una mala notícia i ens ha de fer reflexionar sobre la situació digital del llibre català.'

Una lectora de VilaWeb denuncia el tancament de Leqtor sense avís previ

Va ser a mitjan abril que la llibreria digital Leqtor va deixar de funcionar. Una usuària va posar-se en contacte amb VilaWeb per denunciar que de la nit al dia la web havia desaparegut, sense donar raó de res ni tan sols als clients i usuaris del servei. La lectora encara no havia descarregat tots els llibres electrònics que havia adquirit, perquè Leqtor permetia fer-ho quan volgués. Va enviar un missatge de reclamació sense resposta durant quatre dies. Finalment, el dilluns 23 d'abril li van enviar un mail amb un comunicat molt curt de l'empresa 36L Books, propietària del portal, anunciant la presentació d'un concurs de creditors.

El comunicat deia: 'Davant l'actual context de crisi econòmica en el qual ens trobem, juntament amb la falta de demanda per part dels usuaris de llibres en format digital, 36L BOOKS, SL comunica a tots els clients, usuaris, proveïdors, editorials i altres agents del sector la presentació de concurs de creditors als jutjats mercantils de Barcelona.' I en un segon paràgraf instava els clients i usuaris afectats que contactessin per mail, 'per tal d'atendre les incidències que siguin comunicades'. Sobre els usuaris afectats, Josep M. Terré ha manifestat a VilaWeb que atendran les incidències cas per cas, 'per donar la millor solució possible'.

Martí Crespo

Google posa en marxa la competència de Dropbox

El cercador californià proposa un nou servei d'emmagatzemament i compartició de dades en línia

Google vol ésser present en tots els àmbits relacionats amb internet on pot veure una esclatxa de negoci. Per això feia estrany no detectar, en l'extensa llista de productes del cercador, cap gran servei basat en el núvol, el 'cloud computing'. La incongruència ha quedat enrere amb **Drive**, un magatzem en línia de fitxers i dades on els internautes poden desar-hi i compartir-hi fotografies, vídeos, documents de text i àudio, PDF... El disc dur virtual de Google es presenta amb versió gratuïta, limitada a 5 GB de capacitat, i també de pagament, amb què s'amplia fins a 16 TB (terabytes) l'allotjament d'informació als servidors de l'empresa californiana.

Per mitjà d'un apunt al bloc corporatiu, com és habitual, Google ha confirmat els rumors que circulaven amb un nou servei al núvol on els usuaris poden allotjar-hi tota mena de materials i fitxers digitals, i tenir-hi accés des de qualsevol dispositiu amb connexió a la xarxa: es pot instal·lar tant en un PC com en un Mac, i també en qualsevol telèfon i pissarreta amb el sistema operatiu Android per mitjà d'aplicacions específiques. Ben aviat, també n'hi haurà per a la plataforma iOS d'Apple, la que fan servir els milions d'iPhone, iPad i iPod Touch que hi ha al mercat.

Google Drive no és, amb tot, un servei revolucionari, sinó que

segueix els passos de productes ja existents i àmpliament utilitzats com Amazon Cloud Drive, Box i Ubuntu One (amb 5 GB d'emmagatzemament gratuïtes cadascun), Dropbox (2 GB), l'SkyDrive de Microsoft (7 GB) o l'estratègia iCloud d'Apple (5 GB). La important penetració d'aquests serveis fan pensar alguns experts que la companyia de Sergey Brin

i Larry Page ha arribat massa tard al sector. Però Google hi respon amb una política de preus i de capacitat d'allotjament que pot esgarrapar quota a alguns dels principals rivals: per 2,49 dòlars mensuals, l'usuari pot ampliar els 5 GB de la versió gratuïta fins a 25 Gb; per 4,99 dòlars, es pot enfiar a 100 GB, i per 49,99 dòlars, a 1 TB. Encara hi ha l'oferta de 799.99 dòlars mensuals per a 16 TB (l'equivalent de quatre mil films d'alta definició), adreçat

específicament a empreses, a les quals també s'ofereixen eines d'administració centralitzades, xifratge de seguretat i múltiples còpies de seguretat per evitar pèrdues de documentació. Amb aquesta escala de preus, Google Drive busca fer mal a Dropbox, que cobra 9,99 dòlars el mes per 50 GB i 19,99 per 100 GB. En el cas del núvol de Microsoft, SkyDrive (que demana 10 dòlars anuals per 20 GB de capacitat, 25 dòlars per 50 GB i 50 dòlars l'any per 100 GB), Google no hi competeix tant en preu com en volum d'emmagatzematge.

Sundar Pichai, responsable del nou producte, encara esgrimeix un altre argument per confiar en una bona acollida dels internautes: l'anomenada 'experiència Google', és a dir, la integració i interacció en una mateixa xarxa al núvol de tots els serveis de Google, des del correu electrònic (Gmail) fins a l'edició compartida de documents de text, de càlcul i presentacions (GoogleDocs). A aquesta facilitat d'ús, encara s'hi incorporaran funcions innovadores i enriquidores respecte dels altres serveis com les cerques per mots clau o per format de fitxer, autor i activitat; una eina de reconeixement d'imatges, o un cercador de paraules en documents escannats amb tecnologia de reconeixement òptic de caràcters (OCR). Tot plegat, rebra Pichai, per bastir 'un espai central on poder crear, compartir, col·laborar i mantenir tot el material digital de l'usuari'. ■

Martí Crespo

Sant Jordi 2.0(12)

Gràcies a David Alcubierre, aquest Sant Jordi hi va haver una prolongació digital de les quatre grans Rambles catalanes plenes de llibres i roses.

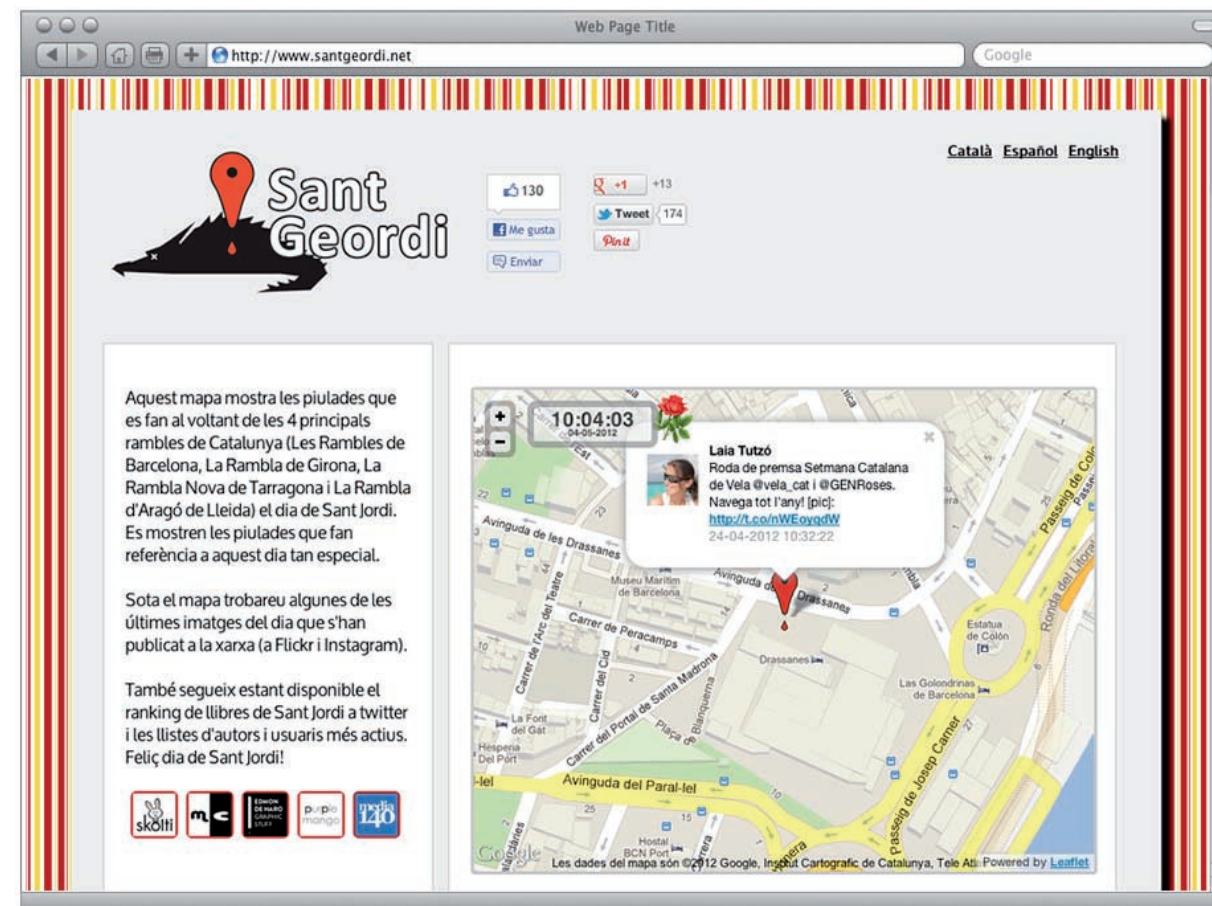
L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra' de Jonas Jonasson, 'Quan érem feliços' de Rafel Nadal, 'Memòria d'uns ulls pintats' de Lluís Llach, 'Jo confesso' de Jaume Cabré i 'La dona veloç' d'Imma Monsó van ser els llibres més venuts de l'últim Sant Jordi, segons les dades ofertes pel Gremi de Llibreters de Catalunya. La mateixa entitat va fer un balanç positiu durant la mateixa diada quant a volum de vendes, que es va confirmar pocs dies després amb les xifres finals dels llibreters: quasi divuit milions i mig d'euros de facturació,

superior als disset milions de l'any anterior. Un altre gremi, el de la flor, també va experimentar un augment de vendes respecte de 2011: els enamorats, els estimats i els coneguts van arribar a comprar per Sant Jordi set milions de roses, un 20% més que no l'any anterior.

Quantitativament, doncs, el Sant Jordi de 2012 es podria resumir així i llestos. Però en plena època de les anomenades xarxes socials, en què una part gens negligible de la població ja porta a la butxaca un telèfon mòbil amb

connexió a internet i aplicacions gratuïtes com Facebook, Twitter i Instagram, la diada per antonomàsia del llibre i la rosa es pot valorar, també, a partir de totes aquestes eines digitals i socials. Se'n va encarregar de demostrar-ho clarament la iniciativa SantGeordi.net, una prolongació virtual de les quatre Rambles que s'omplen cada 23 d'abril amb riuades de gent: la de Barcelona, la de Girona, la d'Aragó de Lleida i la Nova de Tarragona.

'Com podeu veure és una web amb un rànquing dels llibres més

comentats a Twitter el Sant Jordi de 2012. També hi ha una llista dels autors i els llibres amb més seguidors i un altre dels piuladors més xerraires. L'objectiu és tenir una eina per poder seguir, escoltar i fins i tot mesurar la conversa', hi explica a la portada en David Alcubierre, el coordinador d'aquest setè experiment sorgit del laboratori creatiu santcugatenc Skolti, 'on s'explora sobre les xarxes socials amb una forta base tecnològica'.

Per mitjà d'un mapa de Google, a SantGeordi.net han quedat

geolocalitzades totes les piulades referides a llibres i escriptors durant la diada, una manera ben gràfica de visualitzar i observar com avançava la conversa literària a la Rambla digital. Just sota el mapa s'aplegaven les fotografies etiquetades i publicades als servidors de Flickr i Instagram, com també les llistes d'autors i usuaris més actius de la jornada i l'interessant rànquing literari 2.0 d'aquest Sant Jordi, amb els llibres més esmentats a Twitter en cada categoria. Per sorpresa de més d'un, els resultats 'socials' van ser notablement diferents

dels 'oficials' dels llibreters: 'Blacksad' de l'il·lustrador Juanjo Guarnido, 'Jo confesso' de Jaume Cabré, 'Quantic Love' de Sònia Fernández-Vidal i 'Paraules d'amor' de David Escamilla encapçalaven el rànquing de Sant Geordi de ficció; i 'Simiocracia' d'Aleix Saló, 'Memòries. De la bonança a un repte nou (1993-2011)' de l'ex-president Jordi Pujol, 'Tribut de sorra i fulles' d'Àlex Carmona i 'Fago' del periodista Carles Porta constituïen el 'top four' en la categoria de no-ficció. ■

Montserrat Serra

De xenofòbia refinada i de polèmiques tancades abans d'hora

S'ha publicat 'Escriure després', un volum complex, plural i polèmic del poeta i assagista Arnau Pons, amb l'aportació d'una vintena de pensadors internacionals, que reflexionen sobre el racisme refinat en la literatura i el tancament forçós dels debats incòmodes en el sí de la societat catalana.

A primers de maig es va celebrar un acte a la llibreria la Central del Raval per parlar d'un llibre complex, plural i polèmic, perquè posa el dit a l'ull de molta gent, i del qual s'ha parlat molt poc: 'Escriure després' (Lleonard Muntaner Editor). El llibre va acompanyat d'un subtítol: 'Formes de racisme refinat, banalització erudita d'Auschwitz.' En l'acte, hi van participar l'historiador Josep Maria Lloró, el filòsof i polític Antoni Mora, la traductora i assagista eslovena establerta a Catalunya Simona Skrabec, i l'editor i escriptor francès i fill de deportat Llibert Tarragó. Tots quatre, ben diferents, van aportar un article de reflexió a 'Escriure després', un llibre coral i plural, ideat i coordinat per **Arnau Pons**, que no va assistir a l'acte perquè es troba als Estats Units.

Des d'aquest esperit crític, des d'aquest inconformisme de poeta, neix 'Escriure després', un volum on Arnau Pons aplica l'autocrítica i l'esperit vigilant en la societat catalana i mallorquina, quan detecta trets de racisme i xenofòbia no qüestionats, sinó més aviat beneïts per la cultura i per la universitat del país. Segons Pons: 'El nacionalisme i el país en general ha de poder suportar aquests debats, i és una responsabilitat perquè, com va escriure Hannah Arendt, els pecats del meu poble em pesen més que no els altres pecats. El que he volgut és generar un debat racional en un moment complicat i delicat, on l'extrema dreta es reforça a Europa.'

Com a director de la col·lecció Traus de Lleonard Muntaner Editor, Arnau Pons ha publicat altres

volums que aborden l'autocrítica: 'La malaltia de l'islam' d'Abdelwahab Meddeb, crític amb l'islamisme des de l'islamisme, i 'La nació i la mort' d'Idith Zertal, una crítica al sionisme des del judaisme. Pons troba necessari analitzar i reflexionar sobre els fanatismes i els radicalismes i, des de la cultura, tenir un esperit vigilant en aquestes qüestions. 'No vull ser un policia, però com a intel·lectual sóc crític.'

El llibre té una raó de ser clara, però una gènesi accidentada i a voltes difícil de seguir. Comencem pel començament. Ho explica el mateix Arnau Pons: 'Idith Zertal, historiadora, assagista, doctora de la Universitat de Tel-Aviv, ve sovint a Barcelona. Va venir el 2006 en ocasió de la publicació al català del seu assaig 'La nació i la mort'. Va passar per la llibreria la

Central i tot fullejant les revistes de cultura li va caure a les mans la **revista Benzina** (pdf). En aquell número hi havia un article dedicat a Abel Cutillas i el seu llibre d'aforismes 'Viure mata'. En l'article es reproduïa un aforisme que va deixar impactada l'Idith. L'aforisme deia: «L'Holocaust fou, en certa manera, un homenatge als jueus: se'ls va reconèixer com a poble escollit.»'

Continua Pons: 'Aquest no és el racisme que veiem de Plataforma x Catalunya, sinó que són formes de racisme de connivència general. Hi ha formes de violència que esquerden la unitat del gènere humà, perquè són mancades d'ètica, que és el mínim comú denominador que preserva la unitat de l'espècie humana. Vam decidir que hi calia respondre i va ser l'Idith

Zertal qui ho va fer amb l'article «**No necesitamos vuestros homenajes**» ('La Vanguardia', 9 d'agost de 2006). Tres setmanes després, l'historiador Agustí Colomines, aleshores director d'Unescocat, va escriure l'article '**L'escala de discriminacions**' ('Avui', 2 de setembre del 2006) on qualificava Idith Zertal de «turista intel·lectual».' El llibre 'Escriure després' s'organitza en dues parts. En la primera es reproduïen els articles esmentats (excepte els articles d'Agustí Colomines, que no hi va donar el consentiment, però se'n donen les referències per trobar-los a la xarxa) i els que van seguir després: un de signat per Arnau Pons i Idith Zertal, '**L'art del camuflatge**'; la resposta d'Abel Cutillas, '**El pitjor dels insults**', on acusava Pons d'utilitzar Zertal i d'intentar

desprestigiar Colomines; un d'Enric Casasses, '**Prejudicis pobletans perversos**'; un altre d'Agustí Colomines, '**Per dir la vida**'; un de Xavier Antich, '**Filo nazis**'; la resposta altra vegada de Colomines, '**Sobre «Filo nazis»**'. Però el fet és que ni Arnau Pons ni Idith Zertal no van tenir l'oportunitat de replicar els articles de Colomines ni el de Cutillas, ni a l'Avui ni a l'Avenç ni a Serra d'Or.

És en aquest moment que es comença a construir l'estructura del llibre. Ho explica Arnau Pons al començament del volum: 'No seríem aquí ni seríem tants si se'ns hagués permès d'exercir la llibertat d'expressió que tocava, com també el dret de rèplica. (...) Amb la polèmica forçosament «tancada» als mitjans del Principat, la direcció de la revista 'Segell' em va oferir de continuar el debat a les seves pàgines i, si calia, fer-ho sense cap inhibició. És per això que vaig proposar a uns quants intel·lectuals que em són propers que donessin voltes a la qüestió següent: com són llegits els aforismes de «Viure mata» quan es tenen presents la universalitat de la literatura i la unitat del gènere humà?'

A més dels ja esmentats, participen en 'Escriure després' l'escultor Ferran Aguiló; el filòsof i president del patronat de la Fundació Tàpies, Xavier Antich; la filòsofa Fina Birulés; el catedràtic emèrit de la Universitat de Lilla, Jean Bollack; el poeta Enric Casasses; el professor, crític

literari i poeta Adrià Chavarria (Tortosa, 1972-Barcelona, 2009); el director adjunt de l'Institut de Recherches Philosophiques de la Universitat Paris Ouest Nanterre La Défense, Emmanuel Faye; el professor de filosofia antiga de la Sorbona, André Laks; la filòsofa i crítica literària Louise L. Lambrichs; el filòsof Felip Martí-Jufresa; el teòric del llenguatge, traductor i poeta, Henri Meschonnic (París, 1932-Villejuif, 2009); l'escriptora i crítica literària, Rosa Planas; el lingüista i semantista, director de recerca del Centre National de la Recherche Scientifique, François Rastier; l'hel·lenista Rossel·la Saetta Cottone; el traductor Tim Trzaskalik, i el filòleg i filòsof Heinz Wismann.

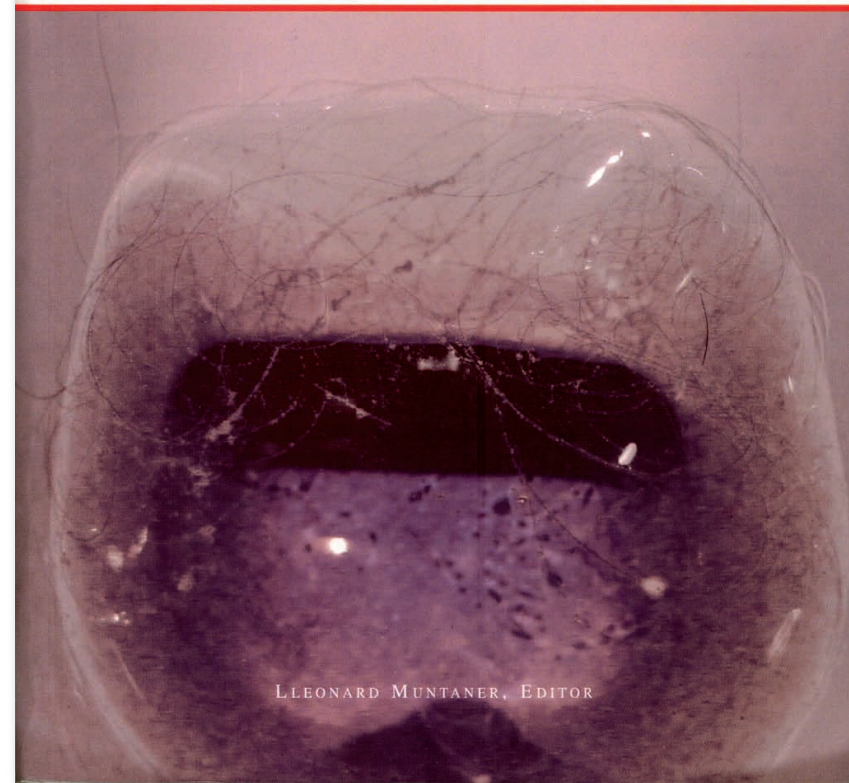
L'acte de la Central, la riquesa d'aproximacions diverses

El dimecres 2 de maig es va fer una presentació del llibre a la llibreria la Central del Raval de Barcelona. Entre el públic (s'hi van aplegar una trentena de persones) hi havia els escriptors Julià de Jòdar, Jaume Subirana, Carles Torner, Martí Sales, la traductora Annie Batts i el mateix Abel Cotillas, que no va intervenir en cap moment. I el que en va resultar, va ser un debat ric i quatre intervencions que van suposar quatre aproximacions diferents dels dos temes centrals del llibre: el racisme refinat en la literatura i el tancament forçós dels debats incòmodes en el si de la societat catalana.

Arnau Pons (coord.), Ferran Aguiló, Xavier Antich, Fina Birulés, Jean Bollack, Enric Casasses, Adrià Chavarria, Emmanuel Faye, André Laks, Louise L. Lambrichs, Josep Maria Lloró, Felip Martí-Jufresa, Henri Meschonnic, Antoni Mora, Rosa Planas, François Rastier, Rossel·la Saetta Cottone, Simona Škrabec, Llibert Tarragó, Tim Trzaskalik, Heinz Wismann, Idith Zertal

Escriure després

Formes de racisme refinat, banalització erudita d'Auschwitz

Portada del llibre 'Escriure després' (Leonard Muntaner Editor)

Josep Maria Lloró va obrir l'acte explicant els antecedents del llibre i comentant el desgast que ha causat tot el procés a Arnau Pons, fins a les darreres conseqüències, que l'editorial n'hagi prescindit i abandoni gairebé tots els llibres emparaulats que Pons tenia en dansa.

Pel que van explicar els ponents, tots van tenir reserves a l'hora d'entrar en el debat de fons. Lloró va explicar: 'Quan l'Arnau Pons ens va convidar a escriure em vaig preguntar, vols dir? S'han de respondre aquests aforismes que diuen, per exemple, que l'holocaust és un homenatge als jueus? Però Arnau Pons em va convèncer que calia contestar, sobretot per com a Catalunya es va tancar el debat de cop.'

En aquest mateixa direcció va intervenir Antoni Mora: 'És un llibre molt estrany. Vaig dir a Arnau Pons, «en què em vols embarcar ara? Per què m'hi poses, si el meu recorregut principal no m'hi duria?» Perquè per mi la literatura és l'espai on tothom hi pot ser i on tot pot ser escrit. En literatura s'ha de poder dir tot, perquè la llibertat és el que caracteritza la literatura. I no entro en aquest tipus de discurs de correcció/incorrecció política. No té res a veure amb la literatura això, sinó amb l'ètica. I jo no em situo en l'àmbit de la correcció política. Tampoc en el debat de la llibertat d'expressió (que si ataqués un llibre dur ataqués la llibertat d'expressió). Tampoc em situo en arguments sobre la impunitat legal. No crec que

s'hagin de posar blindatges al que es pot dir o no es pot dir. Llavors, què hi pinto, en aquest debat? El que m'implica en la història és en Colomines; és quan ve algú que pretén esmenar la plana i posar els límits a l'estrangera. I no em situo en el món de l'ètica perquè de moment encara estem en la lluita, en la política, no en l'ètica. Jo prenc una posició política: m'encaro a posicions com les que pren en Colomines.'

Aleshores va tocar el torn a Simona Škrabec, que d'entrada ja es va situar en el món de l'ètica, contràriament a Mora: 'L'ètica és sempre política.' Škrabec va recordar també els dubtes inicials que va tenir davant la proposició d'Arnau Pons. 'Li vaig dir: per què creus necessari despertar aquest drac adormit?' La traductora es va situar en el pla de la literatura, dibuixant una actitud ètica prevalent dins la literatura catalana (com hi és en la literatura universal), primer en els poemes de Maragall i de Carner, i després en la ironia d'Espriu i Gabriel Ferrater o en les reflexions de Joan Fuster ('amb Fuster em sento com a casa'). Perquè, segons Škrabec, 'la poesia ensenya la fragilitat, la manca de fermesa de totes les coses, per això la literatura ens permet pensar la humanitat'. I aquesta actitud de fons va dir que potser l'havíem perduda: 'Potser hem deixat de ser la nació renaixentista que deia Fuster. Perquè sembla que tot això no existís en els aforismes de Cutillas. Sembla com si el «poble» hagués trobat la seva veu en un

altre àmbit. I aquí va citar Miquel Bauçà, un escriptor que segons ella defensava una ètica sense escrúpols. 'I això no sembla un crit aïllat. Fins on ha agafat?' I va recordar una altra màxima de Joan Fuster: 'La temptació de construir una nació a partir de la grandesa és terrible i temible.'

Antoni Mora va apuntar que un dels nuclis del llibre són els dos textos que apareixen d'Enric Casasses. El primer forma part del debat a la premsa, quan Casasses va escriure al Quadern del diari 'El País' l'article 'Prejudicis pobletans perversos', on fa una defensa a ultrança de **Miquel Bauçà**, i en cita alguns fragments on el poeta mallorquí minimitzava l'holocaust. El segon article de Casasses es diu 'Autocrítica', i se situa en la segona part del llibre, en un dels annexos. Casasses reconeix que el tercer paràgraf de l'article que havia escrit 'està mal escrit i mal dit i poc i mal pensat, i a sobre hi ha afirmacions errònies, falsedats.'

En un moment donat 'Escriure després' s'allunya dels aforismes d'Abel Cutillas i de l'actitud de Colomines per tancar el debat, i s'endinsa en la crítica a Miquel Bauçà i la 'deriva que fa cap a una actitud reaccionària que cal entomar sense histèries', diu Arnau Pons, que també propina un atac dur contra el paper de la universitat, i cita un cas concret, el que aixupluga sense sentit crític el xenòfob **Taller Llunàtic** de Mallorca.

El darrer a intevenir en la presentació de 'Escriure després' va ser l'editor i escriptor Llibert Tarragó, nascut a França, fill de deportat. La seva aproximació al tema de fons va ser impactant. Va començar dient: 'Jo sóc de fora i em sento cada dia més de fora. He volgut crear un pont de memòria francesa i de memòria catalana i espanyola de la deportació i he fracassat del tot.' Tarragó ha treballat per recollir i documentar la història dels deportats des de França, els 'Triangle Blau', com així s'anomenaven els republicans espanyols que van ser deportats a Mauthausen.

Tarragó va recordar que era el vice-president de l'Amical Mauthausen quan Enric Marco n'era el president. Encara li causa amargor 'l'afer Marco', que vincula amb els aforismes d'Abel Cutillas. Diu: 'La impunitat. He d'admetre la meua sorpresa arran de l'absència de debat al voltant del cas Marco en una societat que té tantes mancances en l'aprofundiment de la seva història. Per què Marco apareix «hic et nunc»? Per què l'aforisme d'Abel Cutillas apareix «hic et nunc»? Les falsedats no són d'ordre literari. Primer no em vaig creure el que escrivia en Cutillas. A França ja seria al tribunal.'

Llibert Tarragó va acabar amb un lament ben directe: 'Per què no hi va haver un gran escàndol amb l'afer Marco?' A la sala es va fer un silenci dens. Un silenci total. ■■■

En un moment donat 'Escriure després' s'allunya dels aforismes d'Abel Cutillas i de l'actitud de Colomines per tancar el debat, i s'endinsa en la crítica a Miquel Bauçà i el paper de la universitat

Llibert Tarragó: 'La impunitat. He d'admetre la meua sorpresa arran de l'absència de debat al voltant del cas Marco en una societat que té tantes mancances en l'aprofundiment de la seva història'

PROGRAMACIÓ MAIG AL TEATRE MICALET

WWW.TEATREMICALET.ORG

Del 3 al 6 de maig

LES DONES DE LOCKERBIE_

DE DEBORAH BREVOORT

És impossible que et deixi indiferent.

Del 10 al 13 de maig

EN CONSERVA_
DE CARLES CHINER

En totes les famílies hi ha "un pot de conserva amagat".

Del 17 al 27 de maig

L'ART DE LA FUGA_
DE ROBERTO GARCIA

ACTOR_Josep Manel Casany

"Un trabajo excepcional" N.Diago,Turia.

VENDA D'ENTRADES:

ENTRADAS.COM 902 11 55 77
I A LA TAQUILLA DEL TEATRE

INFORMACIÓ ALS TELÈFONS 96 310 70 18 i 96 392 07 86. info@pro21cultural.com

Martí Crespo

'Casa Inhòspita'

celebrant l'any Dickens

VilaWeb us ofereix, de Sant Jordi a l'Onze de Setembre, amb un fascicle cada diumenge, la traducció pòstuma de Josep Tebé de Bleak House, una de les obres mestres de Charles Dickens

En un cas força insòlit, el 2008 van aparèixer, en cosa de poc temps, dues traduccions d'una mateixa novel·la: Bleak House, una de les obres mestres de l'escriptor anglès Charles Dickens, el gran cronista de l'època victoriana. La primera de les traduccions, Casa Inhòspita, es va començar a publicar per fascicles en un bloc de +Vilaweb, però va restar incompleta per la mort del traductor, Josep Tebé (Ponts, 1944 - Barcelona, 2010). La segona, El Casalot, es troba a les llibreries. VilaWeb, amb permís de la família Tebé, ofereix, fascicle a fascicle cada diumenge, la traducció de Josep Tebé en ocasió del dos-

centè aniversari del naixement de Charles Dickens.

S'ha volgut fer reviuire el gust i to de la publicació original, i és per això que VilaWeb la publica en fascicles cada diumenge. L'original anglès es va publicar mensualment, com un fulletó, del març del 1852 al setembre del 1853. En el cas de la traducció, també es respecten les dinou remeses, que seran setmanals: la primera es va oferir la diada de Sant Jordi (amb el pròleg i el primer fascicle, que consta de quatre capítols), i pels volts de l'Onze de Setembre s'oferirà el darrer lliurament i el lector

deixarà de patir per l'Esther, l'Ada i en Richard, i per la bella i misteriosa Lady Deadlock. El traductor i la traducció La versió de 'Casa Inhòspita' que publica VilaWeb és obra de Josep Tebé Castellà (Ponts, 4 de març de 1944 - Barcelona, 29 de gener de 2010), que va començar a publicar-la, amb el pseudònim de Manel Pegagrega, el 13 de desembre de 2007 en remeses mensuals al seu bloc personal. Per explicar la motivació (i gènesi) de la traducció, ell mateix contava aquesta anècdota: 'Fa temps, molt temps, anys, com a mínim gairebé tres dècades, quan la desapareguda (sense gaire combat) Llibreria Ballester del carrer del Consell de Cent 281 de Barcelona es deia Públia, devia ser cap al vespre poc abans de tancar, que el fill d'en Joan, en Ricard si no em falla la memòria, segurament tip que li demanés l'enèsima obra que no s'havia traduït al català i que proferís l'enèsim reneq contra la indústria editorial, m'etzibà amb posat seriós i contundent: -Per què no la tradueixes tu? -Sí, home -vaig dir, fugint d'estudi.'

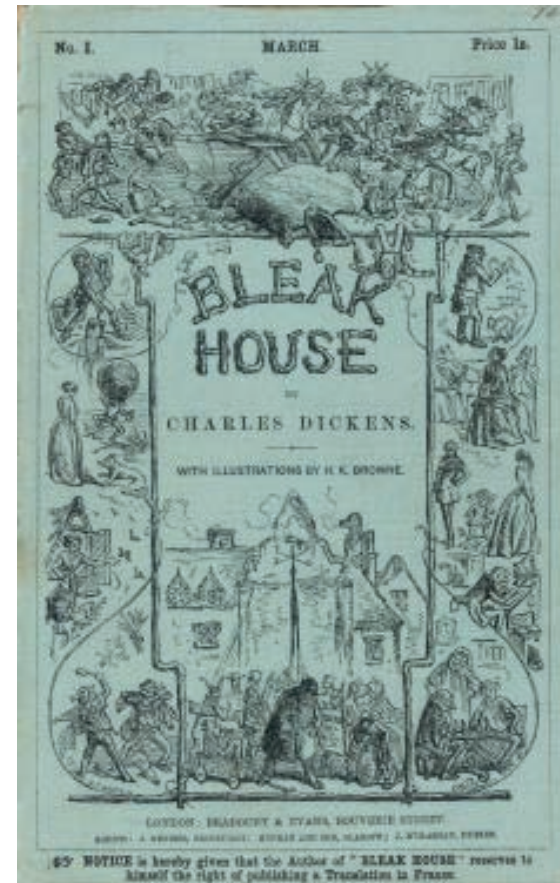
Any Dickens

La publicació de 'Casa Inhòspita' a VilaWeb, d'acord amb la família de Josep Tebé (i en règim Creative Commons reconeixement no

comercial sense obres derivades), s'ha volgut fer coincidir amb la commemoració, enguany, del dos-centè aniversari del naixement de Charles Dickens (7 de febrer de 1812 - 9 de juny de 1870), un dels novel·listes més importants de la literatura

històries fossin més barates i accessibles al gran públic.

Dickens és considerat el gran cronista de l'època victoriana, el període de la història britànica circumscriu pel regnat de Victòria I (entre el 1837 i el 1901) i caracteritzat per la prosperitat econòmica, l'auge de la classe mitjana i el prestigi cultural britànic. L'època victoriana va marcar el punt culminant tant de la Revolució industrial com de l'Imperi britànic, amb la modernització de Londres com a màxim exemple. La visió idíl·lica d'aquest període de creixement, va desmuntar-la o contrarestar-la Dickens amb els seus escrits, en què va deixar constància de les injustícies socials que veia i que també va viure. En un temps en què la Gran Bretanya era el màxim poder polític i econòmic del món, Dickens va exposar la vida dels pobres oblidats al cor de l'imperi.

Portada del primer lliurament de 'Bleak House', març 1852.

anglesa. La majoria de les seves obres mestres es van publicar en fascicles mensuals o setmanals en períodes com per exemple 'Master Humphrey's Clock' i 'Household Words'. Més tard, es van reimprimir en format llibre. Aquestes remeses feien que les

Primer lliurament en PDF:

• **Pròleg de Casa Inhòspita**
• **Primer fascicle (cap. 1-4)**

Seguiment a **Facebook Twitter**

Avançament editorial

LA TRAMPA DEL DESIG

Daniel espera. Està atrapat en un embús. Fa més d'una hora que els automòbils no es mouen ni un pam. La frenada ha sigut brusca. No hi ha hagut desacceleracions prèvies, ni res que la fera previsible. Encara sort que alguns conductors han tingut temps de connectar els pilots d'emergència per captar l'atenció dels cotxes de darrere. Han evitat que hi haguera cap topada. De miracle, això sí. Molts vehicles han hagut de desviar la trajectòria. Ara resten desordenats sobre l'asfalt.

És una nit freda i lluminosa de principi d'hivern. Estranyament diàfana. El cel està cobert en part. Uns pocs núvols fan capell just a dalt d'on són els nostres protagonistes. La lluna plena, encara baixa, salva l'obstacle penetrant per un horitzó lliure de cap vel. Comença a caure aigüaneu. Les volves, etèries, inconsistents, xoquen desllavassades contra el vidre del parabrisa i es liquen de seguida. Daniel escolta la ràdio, però res del que diuen no aconsegueix interessar-lo. Ha triat una altra ocupació per distraure's: examina el cotxe de la dreta. És un utilitari menut. Un Corsa blanc, de model antic. Un autèntic llanderol. Està situat una mica oblic a la simetria de les línies discontinües pintades sobre el quitrà. Més que col·locat, hi ha estat deixat anar de manera insospitada, tan pròxim que se'n pot veure l'interior amb detall. Al seient de conducció hi ha una dona jove, al voltant dels trenta-cinc. És molt morena. Bonica. Al darrere, asseguda en una cadireta elevada, hi ha una criatura. Porta una

jaqueta blava embuatada i una gorra de llana amb un Winnie de Pooh brodat. La dona està impacient: no para de girar-se enrere per parlar al que tot fa semblar que és el fill. Però ningú no podria assegurar-ho: no coneixem la gent que ens acompanya en un embús.

Daniel gira la vista al davant. Les volves cauen cada vegada més quallades. Sobre el vidre comença a formar-se una pel·lícula nívica irregular, summament informe. S'entreté, imaginant-hi dibuixos. Un rostre. Sempre imagina rostres, quan l'abstracció pot prendre forma. Cares que no solen mostrar-se amables. Sap que no ho seran ara, si arriba a fixar-les. Les circumstàncies no conviden a la cordialitat. Ni l'hora, ni el lloc, ni l'oratge... Posa en marxa l'eixugavidres. No pretén eixugar res, sinó eliminar, però les coses tenen el seu nom i no podem canviar-lo. L'artefacte li permet desempallegar-se d'uns gargots molestos que ja amenaçaven de definir-se. No se'n desfà del tot: als angles morts, on no arriben les graneretes, encara hi ha neviscada. Més que abans, en albergar la que s'estenia a tot el parabrisa. Amb el ziga-zaga alguna gleva ha caigut a terra, però la major part s'hi ha concentrat. Pensa que no importa: la maniobra ha compactat el glaç de tal manera que ha saturat la superfície, i ja no s'hi endevina res. Els racons marginals són com un llenç verge, blanc i límpid. De segur que seria el malson d'un pintor. Però Daniel no és artista, que és metge, i la supremacia del vidre net el tranquil·litza.

Daniel fa elucubracions sobre el perquè de l'embús. Qui sap si no hi deu haver hagut un xoc. Una col·lisió múltiple que ha deixat el pas estrangulat. O potser és el vessament d'un camió. Material tòxic, si ens posem en el pitjor. Però no cal ser alarmista. Tant de bo es tracte només de l'efecte acordió. Algun poredós que ha tocat el fre sense motiu aparent. Tan sols l'ha fregat, però el roig estrident dels llums posteriors ha posat en guàrdia el xofer del darrere, que ha allargat el contacte per prevenció. El que el seguia, cautelós, ha alentit la velocitat de manera dràstica. Quilòmetres enrere s'han vist obligats a prémer el pedal a fons per detindre els cotxes amb violència. Una filera ha quedat bloquejada. Al cap de poc, també les del costat. Per mimesi. O per saturació. Encara que és possible que l'obstrucció tinga una causa més absurda, si pot ser: l'efecte escodrinador. La circulació s'ha col·lapsat perquè els conductors han demorat la marxa per poder fiscalitzar una situació imprevista. Un accident; unes tanques publicitàries amb imatges cridaneres... Morbós i sòrdid, l'efecte escodrinador. Daniel sent un colp de porta. La dona del Corsa n'ha baixat. Es lleva amb presses un folre polar d'estil esportiu, mentre saltirona per aplacar el fred. Es queda amb un suèter de cotó groc i unes mallas de lycra negres, arrapades al cos. Tot en pes insuficient, si tenim en compte la temperatura exterior. Però no pensa en això, Daniel. Rumia que té un cos dinàmic i rotund, amb redonors allà on cal.

Urbà Lozano

(Alginet, 1967) és llicenciat en filologia catalana per la Universitat de València i es dedica a l'ensenyament en Educació Secundària, a més de dedicar-se a la literatura. Ha publicat 'Plagis', Premi de Narrativa Ciutat de València (Bromera, 2007); el recull de contes 'Femení singular', Premi Vila de Teulada de Narrativa Curta 2006 (Bromera, 2007); i 'La màquina ronca', Premi Vila de Puçol 2005 (Bròsquil, 2006).

Sinopsi:

Una nit d'hivern, Daniel es troba atrapat en un embús. Al cotxe del costat, Mirsada intenta abrigar el seu fill de vint mesos. Daniel, que viatja en un Volvo de gamma alta, convida Mirsada i el nadó a pujar al seu cotxe perquè no patisquen fred en el Corsa atrotinat d'ella. Aquesta trobada casual és l'inici d'una relació marcada per l'estranyesa i la necessitat mútua de dos éssers solitaris. Daniel, descendent de bona família, fa poc que ha eixit de la presó, on ha estat tancat per confiar en la persona equivocada.

Les notícies del mes

Abril

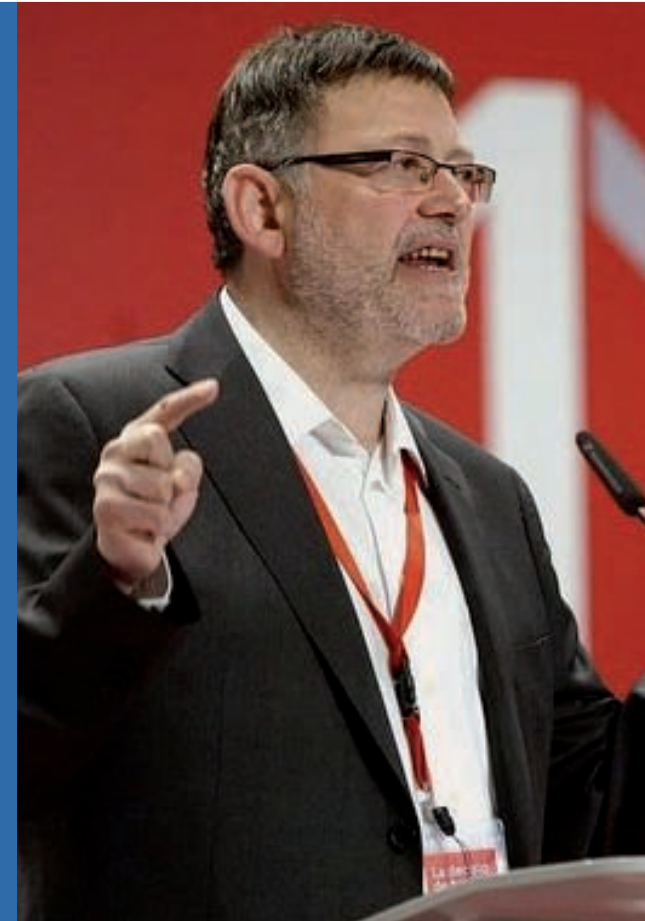
01 02 04 05 06 08 09 10 11

12 14 15 16 17 18 20 22 23 24

25 26 27 28 29 30

Fes clic als números per avançar fins el dia escollit

Us oferim un resum de les notícies més destacades de l'abril, un mes marcat per l'elecció de Ximo Puig al capdavant el PSPV; l'enduriment de les accions dels mossos d'esquadre sota la batuta de Felip Puig; les retallades salvatges en sanitat i educació del govern de Rajoy; i el viatge del rei d'Espanya a Botswana per matar elefants, la pitjor setmana de la crisi econòmica; les primeres reformes del PP per privatitzar les televisions autonòmiques; el tancament de dos hospitals per part de Bauzá i la privatització dels hospitals públics per part del govern valencià; el Sant Jordi de les descobertes; i la denigrant situació que pateixen els interns del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca de Barcelona.

Ximo Puig vol obrir una nova etapa al capdavant del PSPV

El nou secretari general reivindica el llegat de Joan Llerma per derrotar una dreta 'en crisi moral'

El govern espanyol equipara les penes per vandalisme a les de 'kale borroka'

El canvi suposarà elevar les penes mínimes a dos anys

Aung San Suu Kyi entra al parlament birmà després de vint anys d'arrest domiciliari

Les eleccions parcials són un pas més cap a la democratització

LG posarà a la venda paper electrònic flexible

La pantalla, en blanc i negre, pot doblegar-se 40 graus i resisteix caigudes i rascades

Dilluns

02

04.2012

EuroVegas, una mica més lluny de Catalunya

Adelson decidirà abans de l'estiu on situa el macrocomplex

Puig anuncia una ofensiva contra els 'grups de violència urbana'

Restriccions de drets als condemnats per aldarulls, identificacions preventives, videovigilància...

Dimecres

04

04.2012

Espanya continua no pagant

Catalunya i el País Valencià, dos dels territoris que perden més diners en inversió

Dijous
05
04.2012

Editorial

La cara fosca
de Facebook

Facebook censura la foto del ferit pels mossos

Violenta agressió a Elena Milàixina, periodista crítica amb Putin

Uns desconeguts l'han
pegada i li han robat ·
Denuncia la passivitat de la
policia després de l'atac

L'IES Felanitx converteix la 'Jenifer' en 'José Ramón'

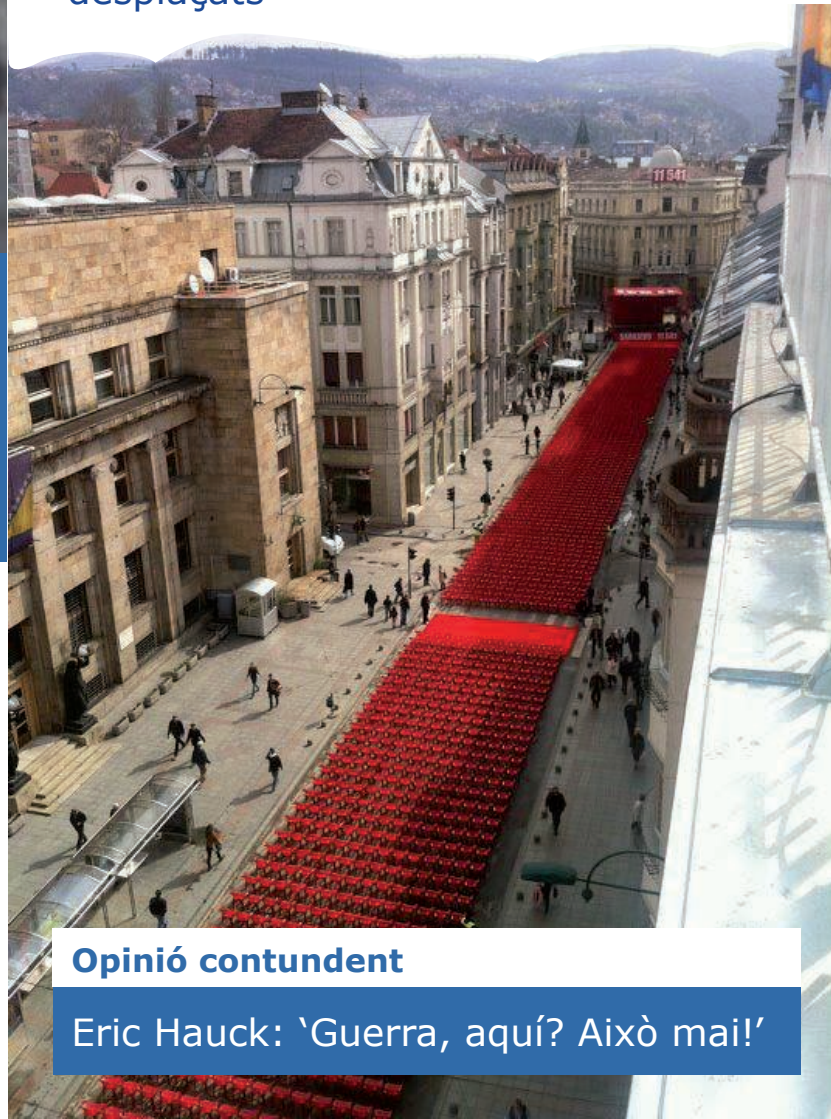
Se suma a
la campanya
Enllaçats per
la Llengua

Divendres
06
04.2012

Sarajevo recorda el setge, vint anys després

El 6 d'abril de 1992 va començar
la guerra de Bòsnia. Conseqüències:
cent mil morts, dos milions de
desplaçats

Opinió contundent

Eric Hauck: 'Guerra, aquí? Això mai!'

El virus Flashback, el primer a afectar els Mac

Algunes webs
expliquen com
es pot detectar
aquest troià, que
va infectar mig
milió d'ordinadors
d'Apple

Diumenge

08

04.2012

El País Basc celebra el primer Aberri Eguna sense ETA

Per primera vegada els partits independentistes d'esquerra s'ajunten per a commemorar plegats el dia de la pàtria basca

Dilluns

09

04.2012

Rajoy retallarà 10.000 milions en sanitat i educació

El govern espanyol anuncia privatitzacions i retallades per reduir el dèficit

Rasquera vota sí a la plantació de marihuana

Amb un 56,3%, els vots favorables no arriben al mínim del 75% que havia demanat el batlle, que no dimitirà

Dimarts

10

04.2012

Dijous

12

04.2012

L'FMI diu que envellir més del previst és un perill per al sistema econòmic

Proposa als governs que augmentin l'edat de jubilació i que retallin les pensions

Catalunya Caixa i el Banc de València, a la venda

L'estat vendrà totes dues entitats, intervingudes pel Banc d'Espanya, al banc que faci la millor oferta

Via lliure al macrohotel de la platja verge del Trenc

El Consell de Mallorca modifica el pla territorial per construir el complex a prop de la platja del Trenc

Dissabte

14

04.2012

Juan Carlos era a Botswana matant elefants en el pitjor moment de la crisi

Dimecres

11

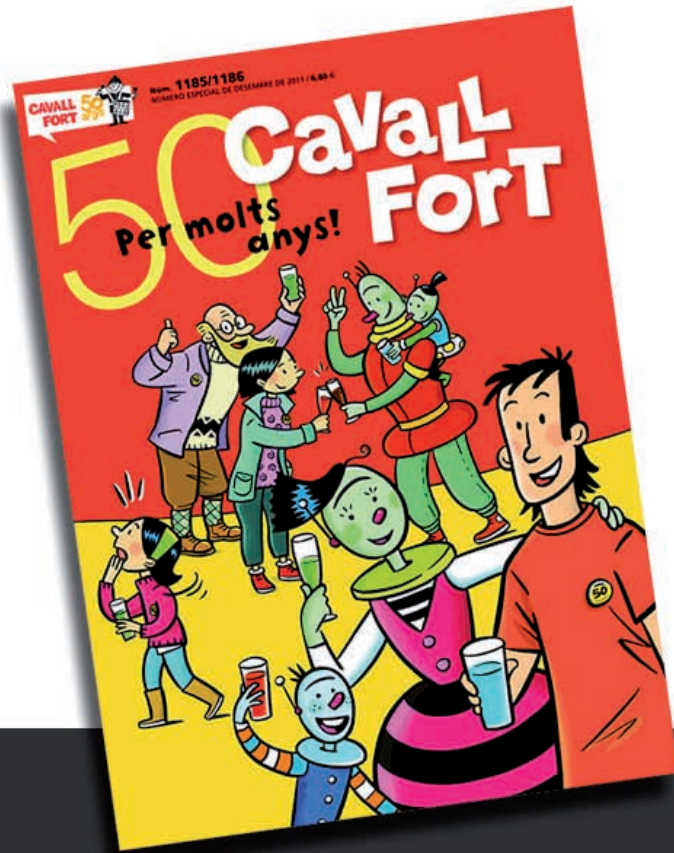
04.2012

CAVALL FORT 50 anys

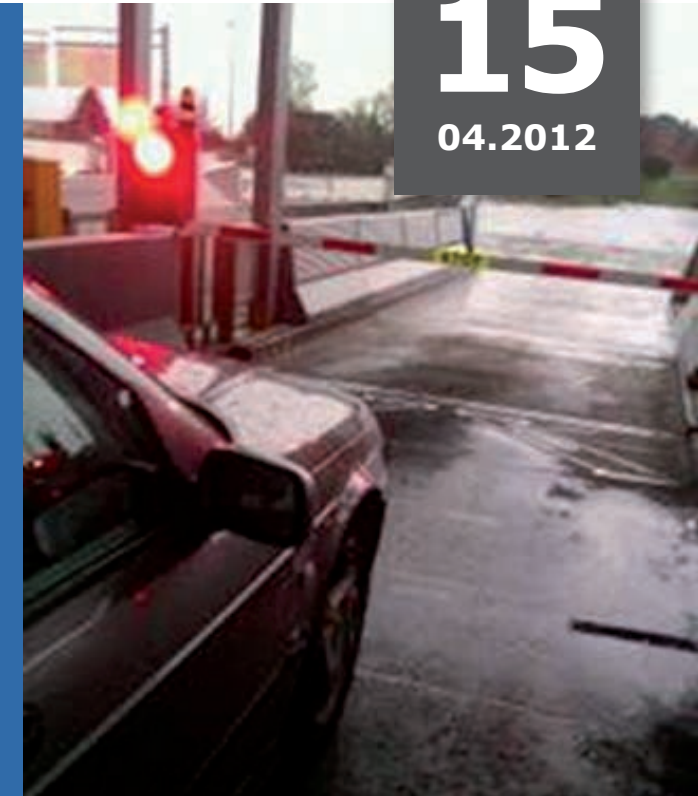

**Cavall Fort fa 50 anys,
gràcies a tots!**

Comença la rebel·lió dels peatges

La iniciativa de Josep Casadellà, a qui van retenir en un peatge per dir 'no vull pagar', s'estén i l'etiqueta #novullpagar s'escampa

Diumenge

15

04.2012

Dilluns

16

04.2012

El govern argentí anuncia la nacionalització d'YPF

L'estat controlarà el 51% de la filial de Repsol · La presidenta, Cristina Fernández, considera bé d'interès públic la producció d'hidrocarburs

Dimarts

17

04.2012

Els catalans pagaran l'euro per recepta i el copagament farmacèutic espanyol

La ministra anuncia que s'haurà de pagar entre un 10% i un 20% més

Dimecres

18

04.2012

Juan Carlos de Borbó es disculpa en quatre segons

El monarca espanyol ha demanat disculpes pel seu viatge a Botswana quan va rebre l'alta mèdica: 'Ho sento molt, m'he equivocat i no tornarà a passar'

Mails d'Urdangarin impliquen el rei en la trama de corrupció

Segons informacions dels diaris 'El País' i 'El Mundo', el rei va fer gestions amb Francisco Camps

El govern espanyol anuncia que es poden privatitzar les televisions autonòmiques

En el marc de les reformes impulsades per reduir el dèficit, obre la porta a la privatització d'IB3, TV3 i Canal 9 · Impedides de tenir dèficit, seran inviables

Els socialistes guanyen la primera tanda de les presidencials franceses

Hollande obté el 28,6% dels vots; Sarkozy, el 27%, i Le Pen, el 19%

CENTRO DE INTERNAMIENTO DE EXTRANJEROS BARCELONA

La imminent expulsió d'un intern del CIE en vaga de fam mobilitza una parròquia de Girona

Una ordre d'expulsió de fa cinc anys passa absurdament per davant d'una sentència que demostra l'arrelament familiar

Dilluns
23
04.2012

Especial Sant Jordi

- Un Sant Jordi per a les descobertes
- Una tria de 150 llibres per Sant Jordi
- Pòquer de dames
- Recomanacions literatura infantil i juvenil

Raimon: 'Sense Ausiàs March, Fuster i Espriu, segurament que no hauria cantat'

VilaWeb.TV us ofereix el vídeo íntegre del pregó de Sant Jordi al Consell de Cent de Barcelona

El govern valencià acomiadarà el 40% dels treballadors de les empreses públiques

Prepara un ERO imminent que pot afectar un miler de treballadors de RTVV

Dimarts
24
04.2012

La polèmica web dels mossos 'contra la violència urbana', en línia

Demanen als ciutadans que els ajudin a identificar persones que poden haver participat en els aldarulls de les manifestacions

Dimecres
25
04.2012

Vila d'Abadal: 'Unió era independentista i ho pot tornar a ser'

Va conversar amb els membres de +VilaWeb sobre la possibilitat de plantar cara a Duran

Divendres
27
04.2012

El govern valencià privatitza la gestió dels hospitals públics

S'externalitzarà la prestació de serveis i els adjudicataris pagaran un cànon anual

La ruptura entre CiU i el PP es palesa al parlament i al congrés

El PP tomba totes les esmenes del pressupost amb els seus vots i prou

Dijous
26
04.2012

El govern espanyol apujarà l'IVA el 2013

Preveu recaptar 8.000 milions amb l'augment d'impostos indirectes

Dissabte

28

04.2012

Els estudiants encapçalen la manifestació del Vint-i-cinc d'Abril a València

Amb el lema 'O ens recobrem en la nostra unitat o serem destruïts com a poble. Sí a la nostra llengua'

La defensa dels serveis públics omple els carrers del país

Milers de persones a Alacant, Barcelona, Castelló, Palma i València, entre més

Multitudinària cadena humana contra el macrohotel de la platja verge del Trenc

L'han convocada el GOB, Amics de la Terra i Salvem sa Ràpita

Diumenge

29

04.2012

Bauzá anuncia el tancament de dos hospitals per complir l'objectiu de dèficit espanyol

El president balear vol reduir 350 milions d'euros amb un paquet de mesures que afecten sobretot els funcionaris · Suprimeix el Consell de la Joventut

Dilluns

30

04.2012

El batlle de Manacor es planta i fa preveure un trencament del PP de Bauzá

Demana llibertat de vot al parlament, arran de l'advertència de Rafel Bosch que 'qui no compleixi la disciplina de partit, que s'atengui a les conseqüències'

Aquest mes a VilaWeb

La Botiga

un espai obert als lectors cada dia

Obre a la tarda, amb la col·laboració de Productes de la Terra i Grup del Llibre

VilaWeb ha tornat a obrir la botiga que va estrenar per Nadal. Amb la col·laboració de Productes de la Terra i Grup del Llibre, s'hi poden comprar llibres, música, samarretes, productes de marxandatge, banderes, adhesius i objectes diversos. Es tracta d'un projecte més ambiciós, que anirà evolucionant amb el temps: aviat tindrem una botiga en línia pròpia i de cara a la tardor oferirem una gamma de productes més àmplia.

La botiga obre cada dia de dilluns a divendres de 16.30 a 20.30 i també s'hi fan presentacions i actes.

Els lectors que visiten la botiga poden conèixer a més les instal·lacions del diari i apuntar-se, si així ho volen, a +VilaWeb.

[Més informació aquí](#)